

► **Revolta estudiantil grega**
Roda el món // Pàgina 18
La liberalització de l'ensenyament promoguda per la UE ('Procés Bolonya') ha provocat la revolta estudiantil més gran a Grècia des dels 70. És un moviment que es qüestiona més coses.

► **Supermercats no!**
Què es cou // Pàgina 22
El 17 d'abril, es va presentar la Campanya "Grans Cadenes de Distribució: No gràcies", impulsada per organitzacions que defensen els models basats en la Sobirania Alimentària.

► **70 anys del 'Maig del 37'**
Expressions // Pàgina 24
Els dijous 3 es compliran setanta anys dels fets de maig de 1937. Una setmana de lluita intestina a Barcelona que donà peu al cop d'estat estalinista del PSUC i marcà la fi de la Revolució.

setmanari de comunicació directa

núm. 47 // 2 de maig de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Precarietat i deslocalitzacions, eixos de lluita del 1er de maig

► Així està el pati // Pàgina 9

Dos militants de Maulets van llançar pintura groga a la pancarta de capçalera de la manifestació de CCOO i UGT a Barcelona

Enric Borràs

► Així està el pati // Pàgina 16

Nous centres socials a Terrassa i Girona

"Miles de Viviendas", al barri marítim de la Barceloneta (esquerra) segueix en guàrdia, mentre s'okupen nous CSO a Terrassa i Girona (dreta).

Toe

► De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

Les 'banlieus' franceses i la política de dispersió de pobres

Fa més d'un any que saltaven a la portada de tots els mitjans de comunicació les imatges de centenars de vehicles cremats als barris perifèrics de les grans ciutats franceses (que es coneixen com a *banlieus*). Més enllà del ritme de l'impacte televisiu, volem analitzar les causes i els efectes d'aquells esdeveniments.

► Així està el pati // Pàgina 12

Desenes d'accions el 25 d'abril a la campanya '300 anys'

El 25 d'abril es va viure una jornada descentralitzada d'accions dins la campanya unitària que l'esquerra independentista organitza denunciant els 300 anys de l'entrada de les tropes borbòniques als Països Catalans. Els actes més nombrosos es van viure a Almansa i als campus universitaris. Hi va haver accions sorpresa al Castell de Montjuïc i a les Corts Valencianes.

► Així està el pati // Pàgina 11

Un detingut i nou ferits a Balaguer

En les protestes durant la visita que el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, Joaquim Llena, va fer disabte passat a la capital de La Noguera, una desena de persones van resultar ferides pels cops de porra dels Mossos. Van ser convocades per l'Assemblea Paguesa i el centre social La Via, i van participar d'una acció de reuig als cultius transgènics, on es pretenia fer entrega d'un parell de sacs de panís modificat genèticament. Un dels agredits va ser detingut i traslladat a comissaria. Va ser alliberat diumenge amb càrrecs d'atemptat a l'autoritat.

Editorial

Identitat resistent

El 25 d'abril s'ha complert el tercer centenari de la batalla d'Almansa. Aquest fet històric simbolitza (i com a símbol s'ha de considerar en la justa mesura, ni més ni menys) l'inici de la dominació borbònica als Països Catalans, amb les seves conseqüències de persecució cultural i lingüística, espoliació econòmica i repressió política. Aquest domini que, cal no oblidar-ho, es va iniciar amb una guerra invasora s'ha mantingut fins avui.

L'ocupació militar començada fa 300 anys ha determinat una posterior evolució política i cultural sotmesa a Espanya –amb diferents justificacions jurídiques– i impedit-ne sempre, fins i tot *manu militari*, la lliure determinació del poble català.

Però aquests 300 anys d'ocupació també ho han estat de resistència. Resistència que no sols ha evidenciat la nostra voluntat de decidir el nostre futur per nosaltres mateixos, sinó que en molts moments ha arribat a convertir-se en part intrínseca del caràcter català. Aquest esperit de rebel·lia i insubordinació ha estat clau a l'hora de mantenir la nostra identitat com a cultura diferenciada, i no només això, sinó també a l'hora d'aconseguir millores socials i polítiques, així com, i sobretot, de mantenir viu el somni que un futur diferent i millor és possible.

Una resistència que ens ha de permetre –parafraçant Galeano– “seguir caminant” cap a un futur, no només lliure d'Espanya, sinó també de capitalismes, patriarcat o destrucció natural. I per animar i construir resistències també és primordial capbussar-nos en el nostre passat col·lectiu, recuperar i reivindicar símbols i, el més important, seguir lluitant. 300 anys més, i els que faci falta.

Pensem, doncs existim

El canvi climàtic

⇨ Roger Rovira
/directa@setmanaridirecta.info/

Ara que està de moda parlar del canvi climàtic, resulta que els ecologistes ja no són una colla d'arreplegats que planten floretes enmig de les autopistes per salvar el món. De sobte, descobrim que el nostre estil de vida ha arribat massa lluny i és realment un greu problema per la salut de tots nosaltres i de les properes generacions. Crec que va ser en Tomàs Molina qui va dir que, de la mateixa manera en que pronosticar un huracà al Pacífic no és pas catastrofista, sino anunciar la catàstrofe que vindrà, els arguments sobre els terribles efectes que durà el canvi climàtic són vàlids i s'han de tenir en compte. Ara bé, tot i que a nivell individual, en el dia a dia, podem aportar petites coses,

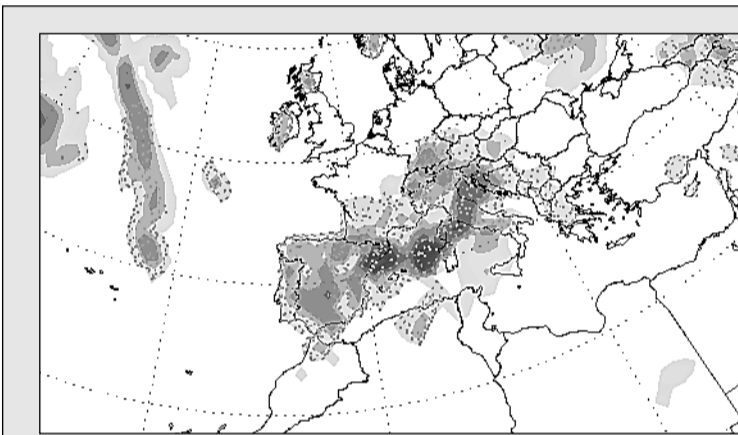
com reeducar la nostra manera de consumir energia i produir deixalles, no és pas aïllant-nos en una ermita que sol·lucionarem tot aquest problema, i és que s'han d'exigir i emprendre grans canvis, de soca-rel. Des de la reestructuració de la xarxa de transports, la

Durant massa temps s'ha construït un model social basat en una falsa suposició: que els recursos naturals són il·limitats, així com la capacitat del medi per absorbir tot el rebuig i la pol·lució. Ara ja hem vist que no. En unes dècades hem trencat l'equilibri bàsic amb el propi ecosistema, així de fàcil.

Es miri per on es miri, el canvi haurà de ser urgent i decidit. La imatge de la coherència, fins i tot la supervivència, que representa la defensa del medi ambient, no pot respondre a personatges tan simpàtics com ridículs com el Capità Enciam. El respecte pel medi no és una medalla extra per ser més bona persona, més “progre” o més solidari. És una imperiosa necessitat. O potser algú s'estranyaria que els peixos, si pogueren, mirassin de protegir el mar en el que neden? ☹

Es miri per on es miri, el canvi haurà de ser urgent i decidit

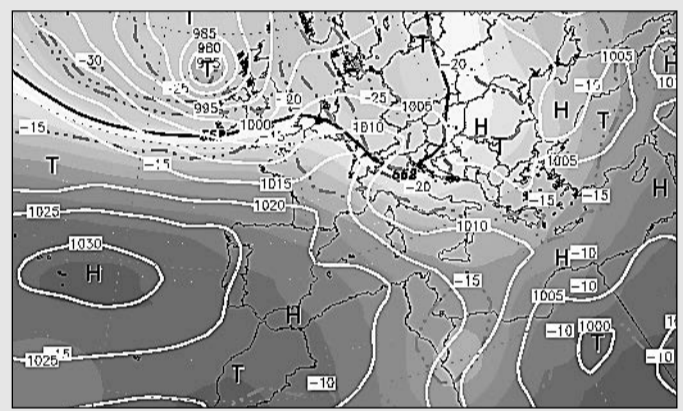
innovació tecnològica i la inversió en energies veritablement sostenibles, fins al replantejament profund de cap a on anem amb el volum actual de producció de residus. Respondre a la urgència ambiental no significa haver d'anar en bici a Madrid.

Les tempestes i els ruixats seran forts i extensos el dijous 3 de maig

Cada dia un raig

La tònica encetada ara fa unes es mantindrà els propers dies. Dijous serà un dia amb ruixats forts i extensos. Tempestes destacables a punts de la costa de Barcelona i Tarragona. Divendres i dissabte els ruixats quedaran circumscrits a les comarques del prelitoral de Girona. A partir de diumenge s'estabilitzarà el temps i l'ambient assolirà predominarà, amb temperatures més càlides. Els vents seran suaus del sud-oest.

La falca anticiclònica comença a entrar amb força dimarts 8 de maig

Com s'ha fet?

Obrim la DIRECTA número 47 amb un reportatge sobre els barris perifèrics de França i els continus esclats de ràbia social que s'hi produeixen. A la pàgina 5 preteniem fer un recorregut per barris similars a casa nostra, però el volum de feina que això suposava va fer que ho decidíssim aplaçar per més endavant. En el seu lloc us aportem una brillant reflexió de l'antropòleg de la Universitat de Barcelona, Manuel Delgado.

El dia de tancament d'aquesta edició del setmanari ha coincidit amb la jornada del primer de Maig. Al contrari d'allò que aconsellaria tan assenyalada data, nosaltres hem treballat més. Hem estat presents, tant redactors com fotògrafs, als diferents punts on s'han produït mobilitzacions per tal d'incloure-les a la publicació que tens a les teves mans. A l'entrevista de La Indirecta recuperem la terminologia del “mileurista” en veu de l'economista Miren Etxezarreta.

Aquesta setmana també ens hem decidit a buidar totes les papeeres de la redacció, que ja ho demanaven a crits. La nevera plena d'aigua, suquets i cervesetes ja funciona a ple rendiment i ens allibera d'aquells viatges a la benzinera més propera ben entrada la nit.

Això sí, tot i que les temperatures han baixat, els mosquits autòctons d'aquesta zona d'Hospitalet ja fan acte de presència en el moment en que marxa el sol, tot fent familiar el soroll del “clash” en un intent infructuós de redactors i fotògrafs per eliminar-los.

El racó il·lustrat

Peix

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ
Roger Costa
REDACCIÓ
De dalt a baix: Lluç Salellas *
Impressions: Laia Alsina i Mariona Ortiz * Així està el pati: Guillem Sánchez, Lluç Salellas, Laia Alsina, Jesús Rodríguez *
Roda el món: Guillem Sánchez *
Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló * Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella *
Expressions: Roger Palà, Jordi Vidal i Santi Eizaguirre *

La graella: Pau Cortina
FOTOGRAFIA
Edu Bayer i Arnau Bach
CORRECCIÓ
Laia Bragulat, Carles Biosca i Òscar Canudas i Laura Ruiz
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Helena Olcina i Amigo
ADMINISTRACIÓ
Miquel Correa

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il.lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 1

creative commons LICÈNCIA CREATIVE COMMONS Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
-Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
-No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
-Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
-Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
-Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» La renda fiscal mitja dels suburbis representa el 61% de la mitjana francesa_

» Als suburbis s'hi registra el doble d'atur que a la resta de França. 20,7% vs 9'9% (2001)_

» La taxa d'activitat de les dones es troba deu punts per sota de la mitjana_

ESTAT FRANCÈS // LES CONDICIONS DE VIDA A LES 'LES BANLIEUS'

Els altres francesos

"Si no votes, no existeixes". Amb aquest lema molts grups s'han llançat a convèncer la població dels suburbis de les principals ciutats franceses perquè s'inscrivís a les llistes i votés als comicis presidencials francesos. Amb l'elevada participació, una de les sorpreses de la primera volta ha estat la sorprenent mobilització política dels habitants dels suburbis, *banlieues* o *cités*, o com se les vulgui anomenar. Un any i mig després de la Tardor incendiària francesa de 2005, la mirada de França pot tornar a girar-se sobre els seus barris marginals depenent del resultat de les eleccions.

☞ Josep Maria Coll
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El que converteix en *banlieue* Le Mirail és una línia imaginària marcada per una ronda de circumval·lació que el separa i el rebutja de Tolosa de Llenguadoc. El suburbi no consta de molts edificis. En principi, els HLM (vivendes de protecció oficial sobre el paper) alberguen a centenars de persones que con-

Els cotxes cremats només són la punta d'iceberg d'una greu situació de desigualtats socials

Arnau Bach

Com guetos, els suburbis són el receptacle de la marginació social, ètnica i religiosa

viuen en pisos estrets. Els imponents blocs geomètrics d'onze plantes semblen tots iguals, però de prop cada portal és diferent. És una clara mostra d'allò que Ignacio Ramonet anomena "baraquisme vertical". Cadires, formigó armat, passadissos llargs i foscos, pocs ascensors i masses escales. Aquí i allà notes estridents de colors a les peces de roba esteses als diferents balcons. Els vells veuen passar la vida des de la urbanització. La cultura de la *banlieue* és més propera al rock mestís i al break dance que a la Shakira i l'Elton John. El barri és un dels 750 punts urbans depauperats de França, anomenats eufemísticament Zones Urbanes Sensibles (ZUS), on hi viuen cinc dels seixanta milions d'habitants del país.

Les pèssimes condicions de vida als suburbis fan que hi hagi poques possibilitats de sortir-ne. Malgrat tot, les *banlieues* no són

un espai urbà tancat, l'ascensor social funciona per una part no majoritària dels seus residents. Entre el 1990 i el 1999 el 53% dels habitants dels suburbis els havien abandonat coincidint amb una millora de la seva economia. Ara bé, si la població que es promociona socialment aconsegueix abandonar els suburbis, el seu lloc és ocupat immediatament per nous provinents dels subsectors més baixos de l'escala social, configurant als suburbis una realitat endèmica de pobresa i marginalitat. Així es construeix el guetto: com el receptacle de la població marginada per la seva condició econòmica, ètnica i religiosa.

▶ **De suburbis blancs a rojos**
Els habitatges degradats dels suburbis, ara caracteritzats per la pobresa i inseguretat, van ser edificats als anys seixanta per rebre els adinerats *pie-noirs* acabats d'arribar de la recentment independitzada Algèria (1962). No obstant, els seus inquilins finals serien els immigrants provinents de les colònies africanes vinguts durant els trenta anys daurats de l'economia europea que van des de la postguerra als anys vuitanta. El que en un principi havien de ser els suburbis blancs, van acabar sent els suburbis rojos. Amb l'inici de l'era neoliberal i l'adveniment

de l'atur, just quan s'acabaven les polítiques socials de plena ocupació, els fills de la immigració arribaven al mercat laboral.

El suburbi, malson postmodern
Mentre que la renda anual de la població dels suburbis només és el 61% de la renda mitjana estatal francesa (dades de 2001), l'atur

Amb l'inici de l'era neoliberal els fills de la immigració van arribar al mercat laboral

representa el doble de la taxa de desocupació de la resta de l'Estat. Així mateix, la taxa d'activitat de les dones es troba deu punts per sota de la mitjana i gairebé un de cada tres joves està a l'atur. El fracàs escolar és el doble de la mitjana francesa i la població laboral no qualificada (30-40%) duplica la mitjana estatal (17,7%). Per acabar-ho d'arrodonir, les ZUS tenen una taxa de delinqüència un 50% més elevada que a la resta de França. No és gens estrany que, deixats de la mà de Déu, els habitants dels

suburbis hagin de recórrer freqüentment al sector informal de l'economia per tal de sobreviure.

El problema adquireix una dimensió dramàtica amb una bona part de la població dels suburbis que és procedent de la immigració en primera, segona o tercera generació. Pots ser llicenciat universitari amb notes excel·lents, però pel simple fet d'anomenar-te Mohammed enlloc de François, o de tenir fixada l'adreça a la *citée*, tens un motiu suficient com perquè el teu currículum faci cap a la brossa. A l'*apartheid* social se li suma l'ètnic. Si hem dit que l'atur dels joves dels suburbis era del 20%, el dels joves de procedència africana arriba fins al 50%. Enfront el 5% de la població francesa amb títol universitari sense feina, els titulats d'origen magrebí a l'atur arriben fins al 25%.

▶ **El conflicte laboral**

Segons Sami Nair, aquesta discriminació ètnica, social i geogràfica només s'entén si es comprèn que la demanda de treball d'aquests col·lectius no és igualment considerada pels empresaris, que veuen en els habitants dels suburbis tots els seus prejudicis projectats, així com la mà d'obra barata ideal per alimentar les indústries de la construcció, l'hosteleria i la confecció.

A la suma, els joves fills de la immigració, francesos com els que més, es veuen confinats a créixer en un món sense esperances en el marc de la discriminació professional i de l'atur massiu, del racisme i de la segregació en guetos. Una joventut que esdevé en

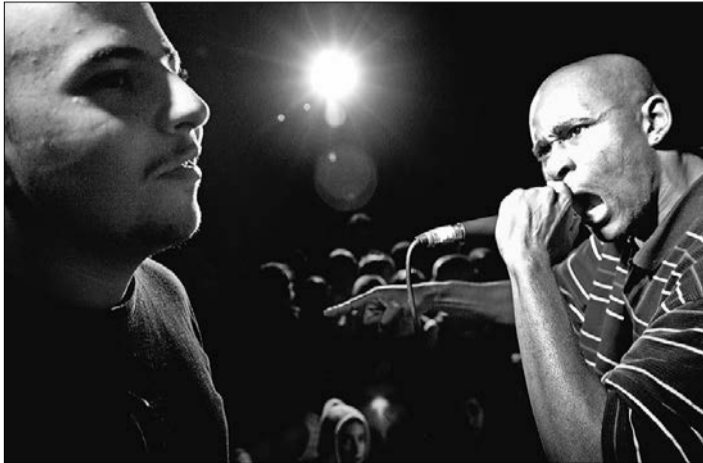
S.Nair: "Els empresaris veuen en els habitants dels suburbis tots els seus prejudicis projectats."

temps de dificultat el cap de turc dels fracassos particulars dels francesos, sense resignar-se a deixar-se circumscriure del tot en els seus *ensembles* decadents. Com diuen els versos de Mounsi, un cantautor d'origen algerià: Pour nous, le Nil, c'est la Seine, Les Pyramides, c'est les HLM. En mon Egypte de banlieue Renaissance des Ramsès III Qui n'ont rien de Pharaons c'est la seconde génération.

» Gairebé el 40% dels joves està a l'atur (36% nois, 40% les noies)_

» El fracàs escolar és el doble de la mitjana francesa_

» La població laboral no qualificada arriba fins al 30/40%, mentre que la mitjana nacional és del 17'7%_

Arnau Bach

ESTAT FRANCÈS // ELS HABITANTS DELS SUBURBIS

Ciutadans d'enlloc

✉ Josep Maria Coll
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Els protagonistes de la Tardor francesa no eren nouvinguts miserables i primitius. Eren fills i nets de la immigració. No immigrants, sinó francesos de ple dret. Si en la doctrina republicana qui neix i s'educa a França és francès, el concepte de ciutadania passa a ser un mot "placebo" per a tots aquells qui pel seu nom, pel seu color de pell, per la seva cultura i religió o per la seva direcció, se'ls nega els seus drets i els seus deures com a ciutadà. Considerats pels francesos *de souche* ["de sempre"] com una entitat diferent, ja no els resta cap vincle amb els països del Sud d'on provenien els seus pares. Són, en definitiva, ciutadans d'enlloc.

Els avalots de la tardor del 2005 són el símptoma que l'ascensor social fa temps que s'ha espatllat

Per explicar l'exclusió dels "inadaptats", el discurs més freqüent és que els habitants de les *cités* posen traves a la societat que els acull, oferint resistències a la integració, ja sigui mantenint els seus propis costums, la llengua dels seus pares o rebutjant la laïcitat de l'Estat republicà. A problemes culturals, solucions culturals, en un clar exponent del "xoc de civilitzacions" de Huntington.

Ara bé, des de l'esquerra crítica ja s'han aixecat veus en contra del que consideren subterfugis per evitar el fons del problema. Darrera de la idea d'un conflicte inevitable des d'un Islam que no entén sinó de mans amputades i poligàmia encomanadissa, el veritable debat es trobaria en el territori de les polítiques socials i de la igualtat d'oportunitats. Des d'aquest prisma, els avalots de la tardor del 2005 haurien estat el símptoma que l'ascensor social fa temps que s'ha espatllat pels sectors més dèbils de la població.

Més enllà de debats culturals, La Tardor francesa s'inserix en el marc de la desindustrialització i del rebuig del Tractat Constitucional europeu, en un context de clar retrocés de l'Estat del Benestar a Europa i d'aposta per mesures de flexibilització de la mà d'obra (malgrat el

fracàs del CPE —contracte del primer treball).

Les polítiques keynesianes que s'havien tret del barret als anys trenta per solucionar una gangrena generada pels postulats salvatges de no intervencionisme estatal, d'especulació i de lliure competència, s'han abandonat per una revisió del *laissez-faire* del vuit-cents, en un procés global de replegament de les polítiques socials i d'una retallada de la despesa pública. Malgrat que aquest procés no és nou a França, en els últims cinc anys, en què la dreta ha coincidit tant a la presidència de la República com a la del govern, s'ha volgut violentar el procés amb la voluntat d'adaptar l'economia francesa "als nou temps".

Les primeres víctimes de les retallades pressupostàries del govern de Jean-Pierre Raffarin el 2002 van ser els habitants dels suburbis, reduint els crèdits destinats a reconstruir i remodelar els HLM, les subvencions a "feines per a joves", a les associacions i a l'educació. Un cas paradigmàtic seria l'ONG "SOS Drogues" que durant el 2005 va haver de tancar, davant del cúmul de deutes, set dels disset establiments que té a França. El ministeri de torn va al·legar que l'ONG se centrava "excessivament" en la prevenció de les drogodependències (sic).

► **La desaparició de l'estat social**

La baula més dèbil de la societat és la primera en notar els efectes d'un Estat que ja no pot mantenir les polítiques socials d'abans, però no és la única. Aquesta és la tesi de Josep Ramoneda (*El País*, 8-11-2005) que afirma que variables que antigament s'haurien relacionat amb el benestar d'un país, com l'educació, la sanitat i les polítiques d'oportunitats per als més desfavorits, ara han passat a ser prerrogativa del poder econòmic. Això condueix a preguntar-nos per a què serveix l'Estat quan renega de protegir els seus habitants de les inclemències d'un sistema econòmic imprevisible. Segons Ramoneda, no li queda res més que el seu aparell repressiu per justificar-se. "L'Estat ha descobert en la seguretat la legitimació perduda al deixar de complir la demanda dels ciutadans com a Estat social".

► **La influència en les eleccions presidencials franceses**

En aquesta situació, la classe política conservadora recorre al recurs que en d'altres escenaris ha resultat tant exitós: la necessitat de la classe política conservadora de crear psicosis col·lectives permanents en l'imaginari dels francesos. Així, en la cursa electoral de les

presidencials de 2002, Chirac va situar la inseguretat ciutadana al primer pla de la campanya, aconseguint una gran difusió pels mitjans de comunicació. El corollari del missatge va ser que el discurs va quallar tant entre els votants que el Front Nacional de Le Pen va passar a la segona volta de les eleccions, moment a partir del qual la inseguretat va desaparèixer misteriosament dels mitjans.

Si durant l'etapa de Jospin al govern (1995-2002) es va voler potenciar als suburbis una policia de proximitat que treballava conjuntament amb les associacions cíviques dels barris marginals, amb l'arribada al Ministeri de l'Interior de Nicolas Sarkozy, aquesta ha estat substituïda per la policia nacional. Com lúcidament va afirmar just abans de la revolta dels suburbis, "la policia serveix per a detenir els delinqüents, no per a jugar-hi al futbol". En l'assimilació de l'Estat a una maquinària repressiva, "*le petit Napoléon*", com alguns ja l'anomenen, ha demostrat que es pot ser inflexible davant dels col·lectius més descontents. Després d'anomenar *racaille* [xusma] als habitants dels suburbis, provocant l'inici de la revolta de la Tardor de 2005, va arribar a decretar l'estat d'excepció a les *cités* emparant-se en una llei promulgada durant la guerra d'Algèria. Igualment, mentre Sarkozy ha estat ministre d'Interior s'han duplicat el nombre d'immigrants expulsats cap als seus països d'origen.

Per a què serveix l'Estat quan renega de protegir els seus habitants de les inclemències de l'economia?

Amb aquests precedents, no resulta estrany que Sarkozy hagi aconseguit dos situacions ben antagòniques: per un cantó, el que Javier Ortiz anomena "l'espanyolització de la campanya" o, el que és el mateix, que l'UMP guanyés a la primera volta els vots dels que al 2002 van votar a l'ultra-dreta de Jean-Marie Le Pen. Ara bé, per l'altre cantó, Sarkozy ha estat l'artífex de la mobilització política de la població dels suburbis. Tradicionalment apolítica, a la segona volta pot ser una de les claus per fer declinar les claus de l'Eliseu cap a les mans de Royal. ◉

» El 95% dels incendis de vehicles es produeixen als suburbis_

» Un 50% més de delinqüència que a la mitjana del territori francès_

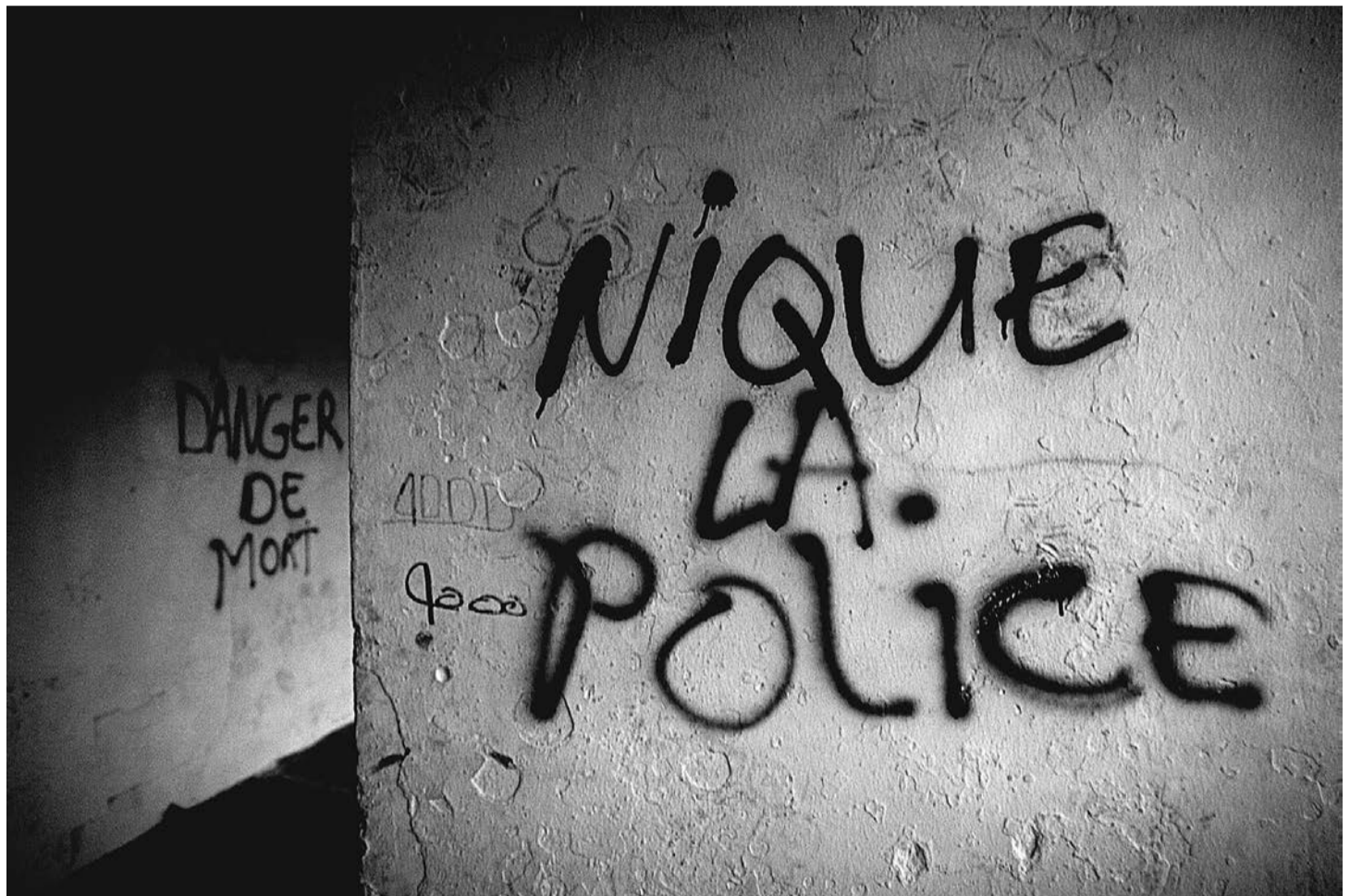
INMIGRACIÓ // LES POLÍTIQUES ESTATALS

Els discurs sobre el gueto i les polítiques de dispersió de pobres

∞ Manuel Delgado.
Professor d'Antropologia
de la Universitat de Barcelona
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Si algun terme hem vist repetir-se en els discursos polítics i mediàtics a l'hora de fer un balanç moral del que ha vingut passant i continua passant a les perifèries urbanes franceses –però també a altres països, com ara el Regne Unit o Bèlgica– és el de gueto. Espanta el gueto. “hem de combatre els guetos”, “cal evitar la formació de guetos”, “mireu el que està passant a França”, se'ns repeteix. La noció de gueto és polèmica. S'acceptaria com a definició adequada, que és un reagrupament espacial que associa estretament poblacions desfavorides a territoris circumscrits. Tot el que s'escriu o es diu al respecte del gueto sempre acaba suggerint que si les persones postergades no visquessin juntes els seus problemes quedarien solucionats, o com menys alleugerits. En realitat, amb prou feines sí es dissimula que la concentració d'exclusos no és un problema per als exclosos, sinó per als excloïdors. En altres paraules, que la lluita contra la segregació espacial de qualsevol sector problemàtic ho és no tant contra la seva marginació espacial, sinó contra la possibilitat que éssers humans ofesos s'agrupin, reconeixin que comparteixen interessos i objectius i prenguin consciència de la seva força i de la seva capacitat de desplegar-la.

▶ **Teoria de la segregació espacial**
El temps potser ha estat injust amb els aportaments de l'Escola de Chicago i no sempre s'ha apreciat fins a quin punt moltes de les seves intuïcions estaven carregades de sensibilitat cap a l'específic del fenomen urbà i cap a les seves qualitats autoorganitzatives. Les seves perspectives sobre el gueto, formalitzades en el clàssic de Louis Wirth, *The Ghetto*, publicat el 1927, van tenir el mèrit de percebre com la concentració en un mateix espai, fins i tot l'auto-segregació, constituïen un avantatge per als no-assimilats –per emprar el terme que proposava el propi Wirth–, que trobaven en la proximitat física continuada un suport fonamental per a aquelles xarxes d'ajuda mútua que els permetien sobreviure en un univers social que en prescindia o els era hostil. És cert que continua sent incontestable el que apuntessin

“Nique la police”, expressió popular que vol dir “Fot(enfote't de) la policia”

Arnau Bach

primer Engels i després David Harvey sobre com la segregació espacial resulta de les dificultats de la població amb recursos escassos a accedir al mercat de l'habitatge. Ara bé, sense qüestionar l'evidència que les persones que habiten zones residuals i deteriorades ho facin perquè no tenen cap altra opció, en el que els chicaguians tenien raó era en que, una vegada arrossegades a elles i tancades dins, no facin del seu enclaustrament forçós un lloc de i per a la resistència moral, la solidaritat entre iguals, les iniciatives col·lectives, i, en determinades oportunitats, com hem vist en el cas francès, la contestació política.

Vet aquí perquè el gueto ha vist augmentada la seva mala reputació, sistemàticament associat en les seves representacions al desordre, a la marginació, a la desviació, al vici, al delictes, etc., com si d'una colossal concentració d'anomia i detritus morals es tractés. Davant aquestes imatges –repetides una i altra vegada dels discursos oficials– el gran argument en contra del gueto és la mai del tot ni justificada ni demostrada virtut de la mescladissa. La premissa teòrica és que

l'antidot contra la segregació urbana i l'exclusió social és afavorir, mitjançant la intervenció pública, la barreja social sobre el territori, la convivència i la interacció en els espais urbans de

En realitat, amb prou feines sí es dissimula que la concentració d'exclusos no és un problema per als exclosos, sinó per als excloïdors.

diversos grups socials. Se suposa que intercalar classes socials i grups ètnics té efectes beneficiosos que, d'altra banda, mai no han vist comprovada la seva presumpció bondat en ordre a una altra cosa que no sigui calmar, per la via de la dissolució, la tendència que els sectors més desfavorits de la

societat tenen a esdevenir font d'intranquil·litat. Vivint uns al costat de l'altre i trobant-se cada dia pel carrer, a la porta dels col·legis, a les places, als comerços, als bars, els segments socialment desiguals i amb freqüència amb interessos incompatibles, renunciaran a plantejar contenciosos i es fondran en una abraçada immensa, en la que es concretaria la utopia al mateix temps urbanística i política d'una superació dels antagonismes socials per la via de l'assumpció dels valors abstractes basats en el consens i la consciència ciutadana.

▶ **Polítiques antiguetos**
Aquesta seria una de les bases del discurs antiguetos tan inqüestionat ara per ara i que, com ha repetit Mikel Aramburu, està essent un dels grans arguments per justificar la manca de polítiques d'habitatge social. Bé podríem dir que les polítiques urbanístiques antiguetos tenen una certa similitud amb allò que, des de l'època en la qual Enrique Múgica va ser ministre de Justícia i amb el consens de quasi tots els partits polítics, han estat les polítiques de dispersió de presos d'ETA. Com en aquest cas, aquesta preocupa-

ció per evitar la formació de guetos està orientada en bona mesura a garantir la dispersió territorial dels exclosos, esvair el seu descontentament, obstaculitzant que, a partir de l'elemental contacte cara-cara, poguessin prendre consciència compartida de la seva situació, però sobretot de la seva capacitat d'actuar col·lectivament i amb eficàcia contra ella. L'heterogeneïtat social que es proclama buscar a la constitució dels barris urbans no seria llavors sinó una estratègia en ordre a diluir la potencialitat qüestionadora d'aquells que s'ha col·locat als flancs més vulnerables i vulnerats del sistema de vida que uns gaudeixen i molts més han de sofrir. Dispersats, atomitzats, allunyats els uns dels altres, amuntegats en reduïdes intersticials, els desfavorits –la classe depauperada i encara desarticulada classe obrera que alimenten els immigrants i els nous marginats de tota la vida–, vivint en forats separats uns dels altres, veuran col·lapsada qualsevol oportunitat de contemplar fins i tot quin punt són molts i capaços d'impugnar amb força el desordre que pateixen. ☉

Impressions

Pere Pons. Periodista /opinio@setmanaridirecta.info/

El feixisme permanent

Ens hem acostumat a tractar el passat com un temps gris i remot que, afortunadament, ja hem superat. Almenys això hem volgut creure des de la necessitat de generar un mecanisme d'autodefensa que ens permetés dissenyar una vida en llibertat. Enrere hem deixat la repressió, l'exili, el càstig, les càrregues policials, la tortura, les sentències de mort, les execucions i tantes altres pràctiques que van formar part del manual d'instruccions de la dictadura franquista durant els quaranta anys que es va perpetuar el règim.

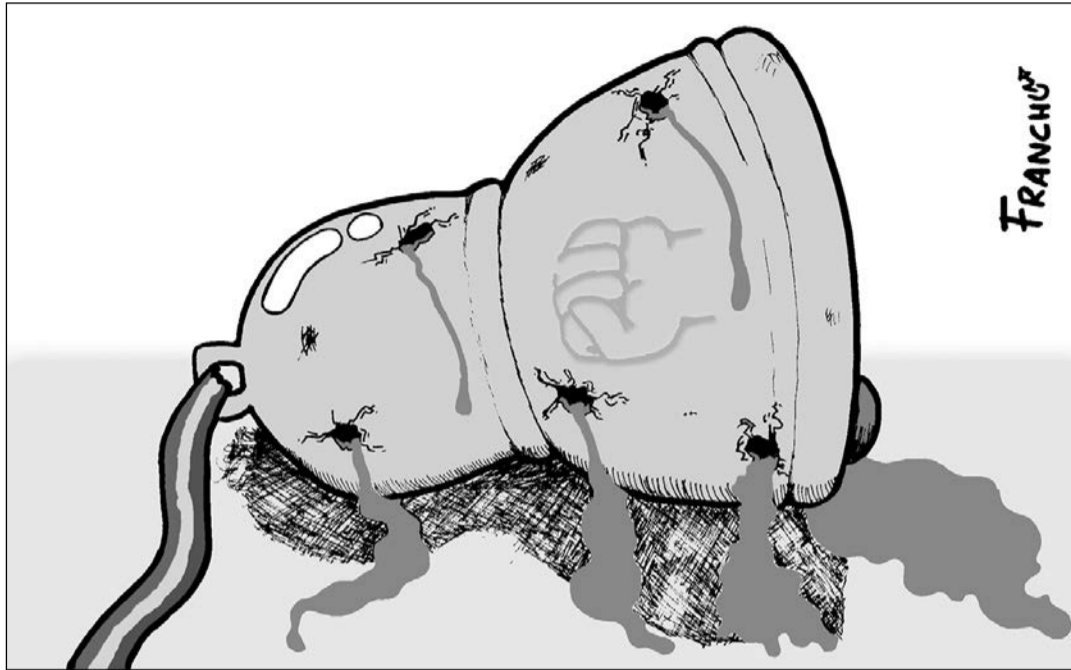
Hem presumit fins i tot d'un model de transició que va optar pel punt i seguit en lloc de fer creu i ratlla amb la ignominia i apartar del poder tots aquells subjectes que van portar els ideals totalitaris i dictatorials del funest *Movimien-*to fins a les últimes conseqüències.

Han passat més de trenta anys d'aquell canvi de terç i bona part dels nostres polítics, en una demostració més de la seva arrogància i limitada preparació, segueixen autoproclamant-se artífexs i principals protagonistes del canvi. Tan cofois se senten de la seva funció que han arribat a exportar un model que mai han deixat de considerar exemplar, tot i sumar fracàs rere fracàs allà on l'han volgut implantar. Es resisteixen a acceptar que la Història, amb majúscules, la fan els pobles i no

els seus governants. Tampoc volen admetre que el perdó i la justícia siguin compatibles amb la memòria. L'únic que no perdona la Història és l'oblit.

Per això cal felicitar-se que aquests dies es trobi a la cartellera una pel·lícula com *Llach, la revolta permanent*. El director debutant Lluís Danés, en un exercici de rescat històric i de sensibilitat artística fabulosament aconseguit, converteix el cel·luloide en pura munició que colpeix de ràbia i indignació l'espectador mínimament conscienciat. Realitzat en clau documental, el *film* ofereix el testimoni dels familiars i companys de les víctimes de l'actuació policial que el 3 de març de 1976 –amb Franco ja al Valle de los Caídos– va carregar contra una assemblea de treballadors a Vitòria i va causar cinc morts i centenars de ferits. El coneixement d'aquella massacre va ser motiu de consternació pels que creien que la manca de llibertats ja era aigua passada, i va inspirar a Lluís Llach la composició de "Campanades a morts".

Trenta anys després que cap dels governs democràtics, institucions o poders polítics hagin considerat necessària la denúncia d'aquells assassinats –més aviat s'han dedicat a conrear el silenci amb el pretext de girar full–, el cantautor empordanès va optar per tornar a Vitòria i recuperar aquell tema en un recital que es convertiria en un nou gest de la seva revolta permanent contra l'oblit. La capacitat per copsar la intensitat emotiva d'aquell concert i la recomposició històrica dels fets –amb aportacions de primera mà, com la reproducció episòdica de les converses amb *walkie* que van mantenir els comandaments policials fins a executar la càrrega criminal–, té suficient pes per fer d'aquesta pel·lícula un document d'un valor històric imprescindible.

Franchu

Però Danés va molt més enllà i el seu treball adquireix una maduresa impròpia d'una *opera prima* i una vigència d'una actualitat evident quan posa davant la càmera dos personatges com Manuel Fraga Iribarne i Rodolfo Martín Villa. Per molt que tinguem assumit que cap d'aquests dos bulldogs del franquisme no s'hagi penedit mai del seu passat, sentir com el fins fa poc president de la Xunta de Galícia i l'actual directiu de Sogecable i expresident d'Endesa no fan acte de contrició sobre aquells fets –quan eren els caps visibles del poder en aquell moment–, i fins i tot els justifiquen, sacseja els budells fins a la proximitat del vòmit.

Supera els límits del cinisme la patètica consternació de Martín Villa quan posa rostre compungit en recordar que van haver de suportar la insolència d'alguns familiars dels assassinats per la policia quan, en lloc de rebre'ls agràits per l'atenció de la visita, se sentien comentaris "tan desagra-

dables" com el de si havien anat allà per rematar les víctimes.

Per si de cas a aquestes altures encara hi ha algú que dubta de la responsabilitat política que hi ha al darrere de la brutal acció policial, Danés ens remet a la roda de premsa que Fraga va oferir a la nació. El llavors ministre de Governació, després de lamentar tant un desenllaç tan tràgic, confia que "la lliçó" hagi servit perquè no es torni a reproduir. Qui imparteix "la lliçó" és que alguna cosa vol ensenyar. Més vergonyosa és –a més de fastigosament falsa– la versió que segueix mantenint avui Martín Villa quan, instal·lat en la mentida –com ho demostra tant l'opinió de la resta de testimonis com la narració *in situ* dels mateixos policies–, justifica la massacre policial en entendre que estaven assetjats pels treballadors assemblearis. Quan deixa palès que no li tremolaria el pols si hagués de tornar-se a enfrontar a una situació similar, fa autèntica por pensar que el llavors ministre de Relacions Sindicals qualsevol dia deci-

deixi reincorporar-se a la política. Finalment, resulta revelador com aquesta familiaritat de convivència amb la mentida a perpetuïtat, sense escrúpols i des d'una naturalitat i serenor terriblement esfereïdores, ha creat escola en flamants deixebles, com els coneguts Acebes i Zaplana. Dos individus que han fet de la manipulació i la ignorància la seva tarja de presentació.

És aquesta transmissió de valors corruptes i perversos, mentides articulades a través d'aquells que per molts rentats d'imatge que es facin mai no es podran treure la sang que els embruta les mans, el que fa que es prodiguin les banderes amb voltors d'urpes amenaçants i que des de posicionaments polítics pressuposadament democràtics s'alimentin consignes que coven l'ou de la serp des d'on es manté actiu el feixisme permanent. Davant panorames com aquest, pel·lícules com la de Lluís Danés esdevenen eines indispensables per no abaixar la guàrdia.

Han passat més de 30 anys i bona part dels nostres polítics segueixen proclamant-se artífexs del canvi

Favier Martí i Lluch. Membre del Moviment en Defensa de la Terra /opinio@setmanaridirecta.info/

No ens emmirallem en falses promeses

Aquest mes de maig vinent és temps d'eleccions municipals als Països Catalans del sud de l'Albera i, com ja hem comentat en ocasions anteriors, cal que l'Esquerra Independentista les plantegi amb la perspectiva de crear i consolidar els embrions de la Unitat Popular. En el cas de les Illes i del País Valencià, les eleccions municipals coincideixen amb les eleccions als parlaments regionals, la qual cosa pot distreure la majoria de la gent de l'objectiu real de fixar les bases per a canviar les coses d'arrel, confonent-ho amb el fet de canviar el PP pel PSOE (en la seva variant regional). Sovint el reformisme i el regiona-

lisme-autonomisme pretenen oferir falses sortides en forma d'atzucac. Ho hem vist, per exemple, aquests dies amb l'estirabot de calçotada d'ERC, que com han evidenciat no tenien intenció de dur-lo fins a les darreres conseqüències, o oferint miratges de canvi, malgrat la presència del PSOE o altres representants de la burgesia. Cal recordar que, per exemple, la destrucció imparabile del territori valencià no és només culpa del PP, sinó que molts regidors de forces polítiques que ara es presenten com a alternativa han participat en l'àmbit local en la mateixa voràgine constructora, cosa que ha convertit molts ajun-

taments en veritables immobiliàries i en caus de corrupció. Cal recordar també que va ser el darrer govern del PSOE a la Generalitat, al cap i a la fi, qui va aprovar la LRAU (Llei Reguladora de l'Activitat Urbanística), que creava la figura de l'agent urbanitzador, una figura sinistra que ha possibilitat tot el desgavell que coneixem. I si deixem de banda l'urbanisme, cal no oblidar que les polítiques econòmiques i, per tant, socials del PSOE no difereixen en l'essencial de les del PP. Com queda palès en la reforma de l'Estatut del País Valencià aprovada pels dos partits *nacionales* i en la mateixa actuació del PSOE al govern espanyol,

aquestes polítiques són fonamentalment liberals, raó per la qual les actuacions dels poders públics només tenen caràcter assistencial, és a dir, pal·liatiu, ja que en cap moment es plantegen l'existència d'uns drets socials universals. Per això, si realment es vol transformar la situació actual, cal anar més enllà d'aquests miratges de canvi. Ara bé, per anar-hi l'Esquerra Independentista ha de tenir molt present que durant els propers anys haurà de treballar més enllà del nostre cercle, conjuntament amb els sectors més conscients i dinàmics de les classes populars. I ho haurà de fer, en part, per deixar ben clar que cal arrelar-se en els

moviments populars i deixar-nos de posicions automarginals si volem construir una vertadera eina d'alliberament per a totes nosaltres i, en part, per garantir que estem a prop dels sectors més conscients de les classes populars i evitar que puguin restar segrestats pel reformisme i l'autonomisme. Per aquesta raó, es fa necessari que l'Esquerra Independentista participi (no pas que els suplanti) en els moviments populars en defensa del territori i de la lluita per l'auto-determinació, tenint clar que aquests moviments han de ser la llavor que permeti edificar un moviment popular capaç de propiciar un veritable canvi.

Angelo Pineda Marinho. Sociòleg

/opinio@setmanaridirecta.info/

L'honor de Núria Pórtulas

El 1974 es publicava una novel·la important dins del conjunt de l'obra del Premi Nobel de Literatura Heinrich Böll. Es tracta de l'inquietant relat *L'honor perdut de Katharina Blum*. L'argument se centra en com el mitjà de comunicació desestabilitzen la vida d'una jove sospitosa de col·laborar amb un comunista a l'Alemanya dels anys plomissos. La premsa groga en reconstrueix la biografia i la interpreta des d'una culpabilitat presuposada. Katharina és així conduïda al crim mitjançant una profecia que s'autocompleix.

Aquesta novel·la va constituir una crítica ferotge de la premsa sensacionalista *Springer*, un sensacionalisme que no ens és aliè aquí i ara, a la Catalunya del 2007. Només cal llegir les últimes informacions sobre l'anomenat cas Pórtulas per veure en *La*

Vanguardia un *Bild-Zeitung* mediterrani amb els mateixos artificis per condemnar socialment una persona que ni ho ha estat, judicialment.

El Periódico tampoc se salva. Un exemple il·lustratiu és la notícia apareguda el 30 de març sota la signatura de Margarita Batallas. En un moment d'enfrontament mediàtic obert entre la família de Núria i el secretari general de la Conselleria d'Interior, el diari del Grup Z porta una informació titulada "Del Olmo acusa Pórtulas de terrorisme". En realitat, el jutge només havia denegat, un mes abans, la petició d'excarceració de la jove que havia interposat el seu advocat. Així, es presenta com a novetat en el procés un esdeveniment bastant desfasat: el que només havia estat una desestimació d'un recurs, Margarita Batallas el converteix en una acusació amb aires de sentència. Per si de cas no n'hi hagués prou, la notícia especula sobre la relació entre Núria i Joan Surroche, i entre aquests i una fantàstica xarxa anarquista italiana. En el suport d'aquesta tesis, s'invoca la correspondència personal de Núria i la possessió de propaganda llibertària, així com les seves anotacions en la ja famosa llibreta blava; extractes desordenats i ambigus que lluny d'aclarir l'empresonament de la sarranenca, es presten a les interpretacions més divergents. Per concloure el despropòsit, es fa esmena dels coneixements de química de Núria. Uns coneixements que comparteix amb tot aquell que, com ella, hagi cursat un cicle formatiu en aquesta especialitat.

De la mateixa manera que el *Zeitung* descrit per Böll, qualsevol

Quechua

element val per a la imaginació del periodista: filtracions disperses del procés i episodis inconexos de la vida de Núria Pórtulas; tot degudament apedaçat perquè, en conjunt, es transmeti un perfil inculpatori de la sarranenca a una redacció que sembla dictada pel secretari d'Interior, Joan Boada. Potser és casualitat?

L'exigència de llibertat per a la Núria Pórtulas ha deixat de ser una causa exclusiva dels seus paisans i actualment recluta adhesions arreu dels Països Catalans. Massa a prop de les municipals per a Iniciativa. Tant a prop, que l'assumpte comença a cremar a les mans dels ecosocialistes, que ja han iniciat una contraofensiva mediàtica tot resguardant el conseller Saura de la batalla. A més de les declaracions dels responsables

polítics, s'ha fet evident que un recurs per minar la posició social de les assemblees de suport a Núria Pórtulas, són les filtracions selectives d'una investigació sobre la qual pesa el "secret de sumari". Secret de sumari que és, a hores d'ara, un secret "de domini públic" pel que fa als "punts calents" en els quals s'ha recolzat l'acusació. Uns punts que, cal recordar, van ser insuficients per determinar el suposat lligam de Núria amb l'activitat terrorista que se li imputa. I si no, no s'explica que el jutge hagi demanat fins a tres vegades als Mossos d'Esquadra que presentin noves proves.

En qualsevol cas, s'evidencia la utilització dels mitjans com a eina per influir en la població. En aquest cas concret, tot apunta que es volen sembrar dubtes en

aquells que es mobilitzen únicament en funció de la innocència de Núria. La notícia d'*El Periódico* surt oportunament el dia després de la intervenció de l'advocat de la defensa, Benet Salellas, en el programa *La nit* al dia de TV3. Això imposa una reflexió sobre les relacions entre el camp de la política i el de l'activitat periodística, sobretot si volem salvaguardar el dret a una informació veraç.

Per altra banda, aquests procediments posen de manifest que l'objectiu és deteriorar la imatge de Núria Pórtulas. O dit amb altres paraules: es tracta de destruir l'honor de Núria Pórtulas perquè això pot influir positivament en la sort electoral d'Iniciativa per Catalunya-Els Verds en molts indrets del país. I ben mirat, tot plegat és una mica trist.

Cal llegir les últimes "informacions" sobre el "cas Pórtulas" per veure en *La Vanguardia* un *Bild-Zeitung* mediterrani amb els mateixos artificis per condemnar socialment

Pau Urenya. Espai per a la Desobediència a les Fronteres

/opinio@setmanaridirecta.info/

Salah

Azul! En aquests moments ja deus ser amb la teua família, amb la teua dona, amb la teua mare, amb la teua germana, però encara has de tenir la gola seca i agafada, encara no deus poder dir res, no t'eixiran les paraules. Com poder explicar el que t'ha passat? Com expliques als que més t'estimes, que totes les esperances posades en tu se n'han anat en orris? En un moment, en un segon, en aquella mirada d'aquell policia que per un instant es posa a sobre teu, a sobre dels teus ulls, a sobre de la teua pell, dels teus cabells, aquella mirada de gos caçador buscant la seua presa. Com explicar que després de quatre anys treballant dur, en qualsevol cosa, de qualsevol manera sempre en negre ara t'hagen tirat d'un país com si fores un mocador usat. Com explicar que ja no arribaran els diners que cada mes enviaves sense falta perquè els fills i les dones de la teua vida pogueren eixir de la misèria? Com expliques que tornes amb les mans buides i

amb els ulls plens de tristor després d'haver marxat lluny de casa, després d'haver-te jugat la vida a l'estret?

Salah, company amazic, de Cornellà Sense Fronteres, has estat una víctima més de l'arbitrarietat racista d'una llei d'estrangeria, que persegueix, vigila, atura, tanca, expulsa la gent en funció de la seua procedència i conseqüentment en funció del seu color de pell, del seu aspecte físic. Has estat detingut juntament amb altra gent migrant al bell mig de la plaça Catalunya de Barcelona, en un dispositiu fronterer, un *check point* organitzat per la PN, els Mossos i la GU, una frontera mòbil i difusa invisible per a la resta de ciutadans però implacable per als migrants amb papers o sense. Has estat vint-i-tres dies tancat al Centre d'Internament per a Estrangers de Zona Franca malvivint al marge d'uns drets que tu mai has viscut, que tu mai has tingut ni ací ni sota la dictadura marroquina.

Conscients, des del primer moment de la teua detenció, de la teua militància com a amazic al moviment de defensa i d'autoorganització dels migrants, han volgut castigar-te no només per desobeir el règim de fronteres sinó també per no haver callat

Els moviments socials no hem sabut aturar la teua expulsió, ens ha superat la impotència, ens ha guanyat la inèrcia de pensar que no hi podem fer res

mai, per no haver-te amagat mai, per no tenir por de l'amenaça que finalment han complert. Han volgut castigar els teus companys i companyes de Cornellà Sense Fronteres que dia a dia denunciaven amb la seua veu les injustícies i els maltractaments, als quals són sotmeses moltes persones, fruit d'aquesta llei injusta. Han volgut fer callar els crits i les accions de les persones, associacions, xarxes i col·lectius que han pres la ferma determinació de posar fi a aquest règim fronterer europeu racista, injust i assassí, la ferma determinació de posar fi a la llei d'estrangeria i els centres d'internament. Però, company, no em sap gens de greu dir-los que s'equivoquen, que no eliminaran les teues il·lusions i ànsies de llibertat, ni les dels teus companys de Cornellà.

Des dels moviments socials no hem sabut aturar la teua expulsió, ens ha superat la impotència, ens ha guanyat la inèrcia de pensar que no hi podem fer res, ens ha mancat el desig d'allò

impossible, però que sí que es pot. Simplement encara no és prioritari en la nostra agenda. El pitjor d'aquesta barbàrie és que l'estem assumint, l'estem normalitzant; bé, potser no tots, perquè a alguna gent, encara massa poca, se'ns ha omplert el cos de ràbia quan hem sabut que t'havien expulsat, de ràbia. La mateixa ràbia que tenim quan pensem que la Núria continua empresonada, la mateixa ràbia que tenim quan desallotgen les il·lusions dels centres socials, la mateixa ràbia...

Salah, han volgut aturar el teu camí a Ítaca abans d'hora, han volgut esquinçar els teus somnis, els teus desitjos, els de la teua gent, del teu poble, però no podran eliminar mai la teua voluntat de viure amb dignitat, ara ja saps que sigues on sigues, sempre que decidisques emprendre l'aventura tindràs companys i companyes disposades a acompanyar-te en el teu viatge.

A reveure Salah! Azul friilauen!

Navegant per la xarxa

Proporcions

Perdoneu que ens sumem a la moda de parlar de la comissaria de les Corts i de les tortures que allà han practicat els Mossos d'Esquadra, però és que un repàs pels fòrums policials ens ha fet posar la pell de gallina.

Ja sabem com les gasten els agents de les forces de l'ordre, però que en vista d'una evidència com és un vídeo encara es justifiquin parlant de "l'ús proporcionat de la força", ens fa pensar que en això de les proporcions, els qui van pel carrer amb una arma no ho acaben de tenir clar. Aquesta vegada, hem navegat més enllà, i hem arribat a nous ports com webpolicial.info i [policia catalana.net](http://policia-catalana.net), sense oblidar guardiaurbana.tk ni mossosdesquadra.com. I les opinions que hem anat recollint en aquests perillous ports ens confirmen els pitjors presagis...

En el fòrum de la Guàrdia Urbana, per exemple, un tal Tiene Cojones assegura, fent referència al vídeo en què es mostra la pallissa: "No em sembla salvatge. S'ha actuat bé tenint en compte l'energumen de detingut i l'actitud que té, que demostra que no vol col·laborar amb els companys mossos i adopta una actitud xulesca. Crec que s'està atacant psicològicament als agents de tots els cossos manipulant el nostre dur treball amb grabacions d'aquest tipus". Alonidas afegeix: "On són els maltractaments? A això li diuen maltractaments?", i fa una crida solidària: "Ens hem de cobrir el cul entre nosaltres, siguem del cos que siguem, que només ens tenim els uns als altres".

Un tercer participant assegura: "Els companys han actuat amb congruència i proporcionalitat", mentre que UT2 busca els autèntics responsables: "Aquests companys són caps de turc perquè els polítics quedin bé davant la societat, quin fàstic!". Un parer molt semblant és el que defensa a webpolicial.info un sotsinspector que signa amb el sobrenom de Legalista: "Primer, la divulgació del vídeo diu molt del respecte a la confidencialitat de les actuacions, i en segon lloc, fa temps que es busquen caps de turc a Barcelona per calmar alguns col·lectius que es queixen de la repressió policial de la Generalitat". I un tal Blade, que assegura ser policia local, adverteix: "Hi ha una cosa pitjor que sortir al carrer i trobar l'enemic: tenir-lo dintre".

I com era d'esperar, en el fòrum dels Mossos, les aportacions, sempre proporcionades, tenen, fins i tot el suport d'alguns ciutadans malalts a qui intentem no desitjar-los el pitjor: "Jo sóc un ciutadà i estic oposant a mosso, i la veritat és que per a un ciutadà és contundent aquesta reducció. Però jo com a ciutadà estic a favor de la forma d'actuar dels quatre agents". "(...)": "Quina decepció, pensava veure una d'aquelles pallisses del Youtube. Si això són tortures, quina merda de país!"

Ja ho veieu, qüestió de proporcions...

Entrevista a Unai Romano

Oriol Terrades
Barcelona

Fa un any que a casa som lectors de la DIRECTA i he de dir que, amb el temps, ha anat guanyant, tot i que, com tot projecte que comença se li han d'anar polint detalls. I per això escric aquesta carta.

El motiu és que, a l'últim número de la DIRECTA, sortia una entrevista a Unai Romano, una de les moltes víctimes de la tortura a l'Estat espanyol. Es tracta d'un dels pocs casos en què ha sortit a la llum la imatge de les tortures que li van infligir. I és per això que, a l'entrevista, no entenc per què no surt la foto de l'Unai.

Suposo que potser heu pensat que està molt vista però, el pitjor és que no és així. Només la gent interessada en el tema ha volgut veure-la, però hi ha molts ciutadans que encara no han vist una imatge que nega qualsevol dubte.

Res més, endavant amb el projecte.

Nou producte primavera estiu de La Vanguardia

Javier Gutiérrez Albaladejo
Barcelona

Escandalosa em sembla la campanya de desinformació i alarmisme que *La Vanguardia* ha llançat contra el cànnabis. Com qualsevol altra cosa, fumar té els seus riscos per a la salut. Uns riscos que serien pràcticament nuls si fuméssim veritable haixix, un producte 100% natural, i no el *mazacote* adulterat que ens arriba per culpa d'haver-ne penalitzat el comerç.

Un comentari en relació amb el tendencios reportatge del 19 d'abril: el principal motiu que els fumadors ens inscriuem alguna vegada en un tractament de "desintoxicació" és que així podem evitar la multa que ens imposen per estar tranquil·lament fumant i xerrant al carrer.

Però, per molt que ens esmenten, seguirem gaudint del bo que ens dona la terra durant uns altres quants milers d'anys. "Pots enganyar alguna gent algunes vegades, però no pots enganyar tot el món tot el temps". Bob Marley *dixit*.

Sóc un advocat de 33 anys amb una vida activa i participativa. Fumo haixix diàriament des de l'adolescència. Desconec els interessos que duen l'editor de *La Vanguardia* a aquesta campanya que, a llarg termini, té perduda per endavant. Pel camí queda la meua confiança en aquest periòdic que llegeixo diàriament fa més de quinze anys.

"La Caixa" i l'obra social

Jordi Mora Diaz, Capellades

Fa poc temps que ha aparegut una empresa que es dedica a fer caritat als pobres. Em recorda vagament un estil nou de Robin Hood modern, però retocat a la nova manera d'actuar dintre la societat. El projecte d'intentar millorar una cara, del que comença a ser el nou monstre econòmic i el gran mecenes d'una societat cada cop més empobrida.

La nova estratègia comença per fer actes desinteressats, ajudes a famílies cada cop més desfavorides, per una suposada integració social, mostrant imatges del que sens dubte és un dels millors ganxos per sensibilitzar la població, des de la famosa fotografia d'una nena incendiada per gas napalm a la guerra del Vietnam, el mercat i els poderosos llaços de la publicitat han trobat en l'exploració de la població infantil un dels recursos més importants per atreure o desviar l'atenció. Qui gosaria enfrontar-se a una empresa que en tota la seva magnanimitat, preocupació i desinterès aporta una quantitat extraordinària de diners, ni més ni menys que el dos per cent dels beneficis destinats a una fundació que encara els retribueix a hisenda.

Amb aquesta nova visió, ningú es pot arribar a qüestionar qui ha estat el monstre que ha arribat a permetre que uns pares no puguin vestir correctament el seu fill, que una mare estigui sola i amb ajuts ridículs,

que famílies nombroses i mares en estat siguin excloses dels seus llocs de treball, moltes, havent de treballar jornades de setze hores i famílies que amb prou feines tenen contacte directe amb els seus fills, per qüestions laborals.

Jo em pregunto el motiu, per què de cop i volta se'ns mostra la cara amable d'una empresa que es dedica a robar sense escrúpols, fent pagar uns interessos que acostumen a doblar el preu sol·licitat.

Un anunci de publicitat d'un banc et dóna la il·lusió d'hipotecar-te una vida, et dóna tot el que somies i desitges, pots demanar i somiar però si et despertes, la cosa es torna miserable, i si no es pot, ells pel seu compte ja tenen immobiliàries que atraparan nous clients amb ofertes increïbles, i facilitats financeres.

No es pot deixar que aquesta gent se surti amb la seva, no et poden vendre la pobresa de la gent i dir que som els que més ajudem. Què passa amb totes aquelles persones que cada dia anònimament ajuden algú, no surten i es proclamen els millors, ni han de recórrer a l'ego. No es pot permetre que les caixes juguïn amb les desgràcies dels altres i ni tan sols permetre pensar que aquesta gent no té orgull ni amor propi per acceptar de grat la caritat d'una empresa que cada mes són els primers de passar-te els rebuts i les comissions.

cartes Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

CSO Tòxics

Ignacio Royo Duran
Viladecans

Va ser als voltants de les 06.30 h. Un grup d'encaputxats armats amb permís de l'Estat van interrompre el somni dels companys i els van desallotjar quan encara no s'havien aixecat.

El centre social okupat Tòxics estava a Korneyà, Barcelona, i era un lloc on la classe treballadora es podia

reunir per xerrar, fer qualsevol tipus de debat, conferència, menjar popular, concerts, tallers, etc.

En el desallotjament no hi va haver aldarulls, encara que hi va haver un gran nombre de dispositius controlant durant tot el matí les persones que allà es van reunir per donar suport a les persones que eren dins.

La pregunta és... On collons podem realitzar els nostres actes no violents a partir d'ara? Perquè un espai que està menjat per les rates no dóna vida ni ajuda la joventut a realitzar-se, aprendre coses noves, comunicar-se amb altres persones d'altres pobles i no quedar-se

llençada al carrer sense més.

La frustració és tan gran que qui té a la seva mà el poder per arreglar, legalitzar, consentir, digues-li com vulguis, no li dóna la gana de fer-ho, o no li interessa que els joves ens preocupem de les privacions de llibertat, l'abús excessiu dels pisos, de la precarietat laboral, etc.

Fins als mateixos ous de tot, espero que rebentin i ens deixin en pau d'una vegada.

Així està el pati

› Pàgina 13
El Departament de Política Territorial de la Generalitat estudia ara la possibilitat d'un nou traçat de la C-16 al seu pas pel poble de Cercs

› Pàgina 17
La Coordinadora de Transsexuals de Catalunya denuncia la presència de persones amb gènere femení a presons d'homes

› Pàgina 17
Diego Sánchez i Laura Riera han estat traslladats a la presó de Can Brians. Rescat crítica la desinformació que han tingut els mateixos presos

GLOBAL // MÉS DE 600.000 DEFUNCIONS ANUALS. LA MAJORIA DELS AFECTATS HO DESCONeix

El 'càncer professional' provoca el 27% de morts en l'àmbit laboral

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Segons es desprèn de les informacions publicades a la Guia Professional de la Federació Internacional de Treballadors de la Indústria Metalúrgica (FITIM), quasi un terç de les morts a causa de les pèssimes condicions laborals que es produeixen anualment a la Unió Europea, són per càncer. El que tècnicament s'anomena "càncer professional" provoca 600.000 de les 2.200.000 defuncions de mitjana en l'àmbit laboral. Aquest manual s'ha editat coincidint amb la celebració del Dia Internacional de la Seguretat i la Salut dels i les treballadors.

La substància més cancerígena és, sens dubte, l'amiant, amb unes 100.000 morts anuals

Cada 52 segons mor una persona per aquest tipus de càncer, i això el converteix en la causa de mort relacionada amb el treball més comuna, per davant d'altres malalties i accidents. Segons les estimacions de la FITIM, una de cada cinc persones treballadores està en risc de desenvolupar la malaltia, més que en qualsevol altre moment de la història. També destaquen que com a mínim un 10% són com a resultat d'exposicions a productes cancerígens evitables i predictibles. Marcello Malentacchi, secretari general d'aquesta federació metalúrgica, assegura que "governos, organismes responsables de la salut i la seguretat i empresaris han menystingut els riscos", i el resultat ha estat "una epidèmia de càncer totalment evitable". A l'Estat espanyol només es van comptabilitzar oficialment 331 casos de malalties per agents químics l'any 2005, però amb les dades sobre la taula, és evident que les xifres no s'encaixen amb el nombre de malalts i defuncions. De fet, la majoria de persones exposades no ho saben. Es tracta de personal de plantes químiques i metalúrgiques, però també de perreus, professors, infermeres i metges. La substància que més cancerígena s'ha demostrat, és sens dubte l'amiant, amb unes 100.000 morts anuals, però també l'arsènic, el crom, el níquel, els carburants, plaguicides i disolvents. ☺

Eloy de Mateo

Eduardo Soteras

Directa Terres Ponent

Toe

D'esquerra a dreta i de dalt a baix: Manifestació llibertària a la plaça Catalunya de Barcelona. Manifestació anticapitalista a la Ronda Sant Antoni de Barcelona. Acte final de la marxa de Lleida. Capçalera de la manifestació a Girona.

966 morts i 1.000 milions de pèrdues

Durant l'any 2006 varen morir, oficialment, 966 persones mentre es trobaven de camí o en els seus llocs de treball a l'Estat espanyol. Es tracta d'una reducció de 24 respecte l'any 2005. En el transcurs dels tres primers mesos de l'any 2007 ja han mort 211 persones mentre treballaven. Davant d'aquestes xifres, greus per si mateixes, la Unió General dels Treballadors (UGT) destaca les pèrdues econòmiques que generen a empreses i estats aquesta elevada sinistralitat. En un comunicat d'aquest sindicat, emès el 26 d'abril, es dona especial rellevància als 1000 milions d'euros en pèrdues econòmiques en el marc de la Unió Europea: "Els 4 milions d'accidents laborals anuals a escala europea, comporten la pèrdua de 150 milions de dies laborables". Sembla que als empresaris se'ls vol convèncer ja no per la via dels drets laborals més bàsics, sinó per la via de la pèrdua de rendibilitat dels seus negocis. Un raonament similar a l'utilitzat per defensar l'entrada de nous immigrants com a mà d'obra barata.

Manifestacions del 1er de maig contra l'exploació i les deslocalitzacions

✉ J.R.
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les manifestacions d'enguany pel Primer de Maig van estar centrades en la denúncia de la precarietat laboral i les deslocalitzacions. Al marge de les passejades dels sindicats oficials CCOO i UGT durant el matí, a Barcelona un miler de persones han secundat la marxa de CGT al passeig de Colom. Les dues CNT han realitzat les tradicionals jornades reivindicatives a les Cotxeres de Sants i a l'Arc de Triomf. La Intersindical-CSC va convocar manifestació a Barcelona, Lleida i Perpinyà. La Intersindical Alternativa, Endavant, CAJEI, la Xarxa contra els Tancaments i d'altres col·lectius van participar d'una àmplia plataforma que a la tarda va sortir al carrer sota el lema "Per un Primer de Maig anticapitalista". Tres-mil manifestants van recórrer els carrers de Ciutat Vella, de Barcelona en un ambient festiu. Altres col·lectius i individualitats -tal i com signaven el cartell- van convocar a la mateixa hora als Jardins de Gràcia, també amb un clar

accent anticapitalista però en un marc d'ideologia llibertària. Unes 800 persones van secundar la marxa sota la forta pressió dels antiavalots dels Mossos d'esquadra.

▶ També a Lleida i Girona

Tot i la pluja que va caure a Girona, durant gran part del matí un centenar de persones es van manifestar sota el lema "Lluitem pels drets de la classe treballadora i dels pobles". Durant tot el recorregut es van cridar consignes contra la precarietat laboral i el pactisme sindical de CCOO i UGT. A la manifestació hi van participar un nombrós grup de treballadores de CLECE, que mantenen la lluita per un conveni digne, tot i la fi de la vaga que van portar a terme. A Lleida un centenar de persones van participar de la marxa convocada per A les Trinxeres, AJLL, Casal Independentista Ocell Negre, CUP, CGT i SuportPonent. La CNT va desplegar una pancarta al pas de la marxa de CCOO i UGT en què es llegia: "capitalisme assassí, vosaltres sou còmplices". ☺

Pintura groga a CCOO i UGT

Un parell de militants de Mautlets van llançar pintura groga a la pancarta unitària de la manifestació matinal de CCOO i UGT a Barcelona. Els sindicalistes que envoltaven el secretari general Josep Maria Àlvarez no van poder aturar els joves. L'acció va voler denunciar l'actuació pactista de les grans centrals sindicals davant els tancaments i les condicions de precarietat.

Il·legalitzen la marxa d'El Prat

L'Ajuntament d'El Prat de Llobregat va notificar divendres a la tarda la prohibició de les activitats del Primer de Maig Alternatiu. Tot i això, i amb el lema "Treballadors i treballadores, recuperem la consciència: aturem els sindicats traïdors", diumenge es va fer una concentració d'unes trenta persones i un passi de documentals al Centre Social KOP.

LLEIDA // LABORAL

Una delegació de sindicalistes catalans viatja a Gaza pel primer de Maig

Directa Terres Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

El dijous passat, 26 d'abril, la secretaria d'acció social de la CGT Catalunya va presentar a la seu de la CGT de Lleida una campanya de solidaritat amb els treballadors palestins.

La CGT de Lleida formarà part d'una delegació catalana de vint-i-dues persones, integrada en la seva major part per sindicalistes, tot i que també hi tenen cabuda diversos col·lectius socials.

El diumenge vinent, 29 d'abril, aquesta delegació viatjarà a Gaza amb l'objectiu de conèixer de primera mà la situació dels treballadors palestins i participar amb ells de la manifestació de l'1 de Maig. Les organitzacions catalanes que estan representades en la delegació són la Confederació General del Treball (CGT), la Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC), la Mesa d'Escoles d'Adults de Catalunya, la Federació d'Associacions de Veïns de Terrassa (FAVT) i Lluita Obrera Internacionalista (LI).

La visita respon a una crida de la Society of Relief of Palestinian Labourers, una ONG local que agrupa milers de treballadors

La visita respon a una crida de la Society of Relief of Palestinian Labourers, una ONG local que agrupa milers de treballadors. Un col·lectiu que està en una situació especialment precària, a causa d'una taxa d'atur que arriba gairebé al 50% i a uns salaris que en la majoria dels casos estan per sota del llindar de la pobresa (el sou mitjà a Gaza ha caigut fins a 37 euros mensuals).

Amb aquesta iniciativa, diferents col·lectius i sindicats que formen part d'aquesta delegació, volen denunciar el bloqueig internacional imposat contra el poble palestí des de fa més d'un any. Un bloqueig que agreuja les conseqüències socials i econòmiques de l'ocupació israeliana.

En els darrers mesos les ofensives militars israelianes han caigut indiscriminadament sobre una població que viu amuntegada a la franja de Gaza, que ha esdevingut la zona més densament poblada del món. És en aquest context que ha nascut la Unió Independent de Comitès de Treballadors Palestins, que lluita contra l'ocupació, per la defensa dels drets dels treballadors i la construcció d'un moviment obrer de base, independent i democràtic. ☺

PAÏSOS CATALANS // MORTALITAT OBRERA

6 morts a la feina en només 10 dies

Treballador d'una companyia elèctrica en un tram de xarxa malmès a causa d'un incendi a Navata, al Baix Empordà

Edu Bayer

Guillem Sànchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El 28 d'abril és el dia internacional de la salut laboral, però això no sembla que motivï els empresaris a millorar les condicions de seguretat dels seus empleats, ni les administracions a garantir mínimament el compliment de la Llei de Riscos Laborals. I és que en els deu dies precedents a aquesta diada han mort un mínim de sis persones mentre treballaven arreu dels Països Catalans.

L'últim va ser un jove de solt 23 anys a Calaf (Anoia), electrocutat mentre realitzava unes operacions de manteniment en una catenària. Dos dies abans, el

dimecres 25; hi va haver dos morts més; el primer a causa de l'explosió d'un magatzem piro-tècnic a Alzira (Ribera Alta), inci-

Les morts s'han produït en els deu dies precedents al dia internacional de la salut laboral

dent en el qual també van resultar ferides dues persones més, una de les quals va ser traslladada amb helicòpter a València amb

cremades al 90% del cos. La Conselleria d'Empresa del Govern valencià assegura que havia avisat a la Delegació del Govern que l'empresa no s'havia adequat al Reial Decret sobre Reglament d'Explosius, extrem que la Delegació va negar. El segon mort de la jornada es va produir a Moncofa (Plana Baixa), quan un jove de 26 anys va caure del terrat on es trobava col·locant una antena de televisió. Uns fets molt similars van causar-li un traumatisme craneoencefàlic, una fractura de canell i múltiples contusions a un operari a Sant Isidre (Baix Segura), però que sortosament va salvar la vida.

El dijous 19 d'abril dos treballadors de la construcció van

quedar atrapats per l'enfonsament de la rasa que estaven excavant a Castelló (Plana Alta), provocant la mort del primer i ferides greus al segon. Aquestes obres ja havien generat l'enderroc d'un habitatge el passat mes d'octubre. Segons els sindicats, aquests fets haguessin estat "impossibles" si s'haguessin assegurat les parets de la rasa, una "mínima mesura de seguretat col·lectiva".

I encara van morir dos altres homes a Mataró (Maresme) i Figueres (Alt Empordà) els 17 i 18 d'abril respectivament; el primer al caure de l'andami on es trobava treballant i el segon en enfonsar-se el balcó que es trobava rehabilitant en un quart pis.

CATALUNYA // NOU CONFLICTE LABORAL A L'ADMINISTRACIÓ

Vaga a l'Agència Tributària

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

En ple inici del període de declaració de la renda, tota la plantilla —tant funcionariats com personal laboral— de l'Agència Estatal d'Administració Tributària (AEAT) de Barcelona està convocada a una vaga indefinida. Les raons del conflicte es troben en la demanda de millores salarials del personal. En un comunicat, difós pel sindicat CGT, asseguren que treballadors amb més de trenta anys de servei no cobren més de 1.000 euros al mes.

Al mateix comunicat també es denuncia l'arbitrarietat i opacitat de les retribucions per productivitat. S'afirma que no hi ha un criteri per adjudicar-la i que, fins i tot, s'ha convertit en un mecanisme de "directius i ex-

cutius de l'empresa per saltar-se les restriccions salarials imposades pels Pressupostos Generals de l'Estat". Així, mentre adminis-

Treballadors amb 30 anys de servei no cobren més de 1.000 euros al mes

tratus i auxiliars cobrarien entre 24 i 48 euros mensuals per aquest concepte, els inspectors de finances i els directius poden arribar a sumar fins a 5.000 euros en algun mes sols en aquest capítol, "més que el mateix President del Govern", segons el mateix comunicat.

Altres reivindicacions exigeixen millorar la formació, augmentar la plantilla i cobrir les baixes amb més personal. La vaga començarà el 2 de maig amb una primera aturada parcial de 10 del matí a dos quarts de 3, temps durant el qual es realitzarà una manifestació entre la plaça del Doctor Letamendi (on es troben les oficines centrals de l'AEAT) i la seu de la Plataforma Renta conjunta Generalitat-AEAT. Per altra banda, els tècnics Ffinancers del Ministeri d'Economia i Hisenda també han convocat una vaga d'abast estatal els dies 2 i 4 de maig en demanda de la creació d'un cos superior de tècnics d'Hisenda que "reconegui legalment les funcions superiors", tals com el control tributari, el blanqueig de diners, l'economia submergida i la prevenció del frau.

BCN // LABORAL

Acció de SAS al Conde de Godó

Antonio Aranda

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Prop de 150 treballadors de SAS es van manifestar el passat 25 d'abril a les portes de l'Open Seat Godó que es celebrava al Real Club de Tennis de Barcelona. Ja fa 60 dies que la plantilla es troba tancada dins l'empresa, i han realitzat bloqueigs a les portes de SEAT que han reduït la producció en un miler de vehicles.

LA NOGUERA // ELS MOSSOS CARREGUEN BRUTALMENT CONTRA UNA PROTESTA ANTITRANSGÈNICS

Nou ferits i un detingut durant la visita del conseller Llena a Balaguer

Directa Terres Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

Els Mossos segueixen assetjant els col·lectius alternatius d'arreu. Aquesta vegada li ha tocat el rebre al moviment antitransgènic a les Terres de Ponent, concretament a Balaguer. Dissabte 28, una vintena de membres de l'Assemblea Pagesa es van donar cita a la capital de la Noguera davant la visita de Joaquim Llena, conseller del Departament d'Agrí-

El panís transgènic es pot trobar a qualsevol cooperativa agrària

cultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat (DARP), que venia a inaugurar la Fira de Balaguer, dedicada a la promoció econòmica de la ciutat. Membres del Centre Social Okupat La Via van sumar-se a la protesta. L'Assemblea Pagesa, present des de la seva creació en aquesta ciutat, havia demanat a l'alcalde, Miquel Aguilar, entrevista amb el conseller, ja que ambdós pertanyen al PSC. La protesta es feia en solidaritat amb Josep Pàmies, que serà jutjat pròximament per un acte antitransgènic, alhora que es volia seguir denunciant la convivència entre productes transgènics i convencionals.

L'acció estava programada per les sis de la tarda, i consistia en l'entrega de dos sacs de panís transgènic, que es pot trobar a qualsevol cooperativa, així com un manifest al·lusiu al tema. Una dotació d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra van arraconar els activistes impedit l'entrega del manifest al titular del DARP.

Alguns dels manifestants mentre patien les agressions per part dels mossos

Directa Ponent

Finalment, dues persones, com a representants dels concentrats, van poder intercanviar impressions amb el conseller.

Els agents van insultar i amenaçar els concentrats sense miraments

Després van decidir prosseguir amb la protesta i acompanyar a Llena durant el recorregut que feia per la fira. El màxim responsable del DARP va fer cas

omís a les protestes i va seguir amb la visita. A la sortida de l'acte, els agents antiavalots, segons els concentrats, visiblement nerviosos i exaltats, els van empènyer, fent-los caure i trepitjant-los. Els manifestants van seguir amb crits al conseller fins que van decidir anar a tallar la sortida del recinte firal. Allà van rebre el suport de més persones que es van sumar a la protesta. Quinze efectius de la Policia Catalana van formar un cordó de seguretat, insultant i amenaçant als concentrats sense miraments. Van impedir la sortida de cotxes durant una hora, fins que, alhora que els cotxes oficials s'acostaven, els antiavalots, van carregar

sense previ avis contra tots els que allí estaven.

► **Actitud burleta i desafiant**
Segons fonts de l'Assemblea Pagesa, els agents "van mantenir una actitud burleta, desafiant i xulesca" durant el transcurs de la protesta. Després de la càrrega, tal i com havien amenaçat, un jove de 20 anys i veí de Barbens va ser detingut, després de rebre nombrosos cops de porra per tot el cos. Nou persones més van patir els cops dels mossos d'esquadra i van rebre assistència mèdica al Centre d'Atenció Primària de la ciutat. Un dels nou va passar per l'Hospital Arnau de Vilanova de la capital lleidatana.

Posteriorment, van organitzar una concentració davant la comissaria dels Mossos a Balaguer en solidaritat amb el detingut.

Un jove de 20 anys i veí de Barbens va ser detingut

El jove va ser posat en llibertat amb càrrecs el diumenge al matí acusat d'atemptat a l'autoritat. Durant la setmana es presentaran diverses denúncies contra els mossos d'esquadra als jutjats de Balaguer. ☺

Campanya de solidaritat amb Josep Pàmies

Directa Terres Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

Josep Pàmies, pagès, sindicalista històric i activista antitransgènic, serà jutjat l'11 de juny acusat d'atemptat a l'autoritat i lesions. S'enfronta a quatre anys de presó i 50.000 euros d'indemnització. El guàrdia civil Álvaro Giménez denuncia una lesió que li impediria utilitzar mai més una arma de foc.

Els fets es remunten al setembre de 2003 quan membres de l'Assemblea Pagesa de Catalunya i d'Ecologistes en Acció d'Aragó, seguint una convocatòria internacional, van fer una sega simbòlica de panís transgènic en un camp de la multinacional Sygenta, a Alco-

letge, al Segrià. Aquest panís està prohibit als Estats Units des del 2001 per generar resistència als antibiòtics en les persones.

Després van dirigir-se a la Subdelegació del Govern de Lleida, on tretze persones es van tancar pacíficament per entregar un manifest i les mostres del panís segat, moment en que Pàmies va

ser detingut. Des de l'Assemblea Pagesa afirmen que la denúncia està mancada de fonaments, que és un intent de criminalitzar la lluita contra els transgènics i una excusa de Giménez per amagar la seva incompetència, que titllen de badada.

Aquest serà el segon judici a l'Estat espanyol a un activista antitransgènic. L'anterior també es va celebrar a Lleida (veure DIRECTA núm. 23)

Persones i entitats es poden solidaritzar amb Pàmies des del web de l'Assemblea Pagesa (www.assembleapagesa.cat), on es pot firmar l'adhesió al manifest per la seva absolució i on hi ha un dossier amb informació del cas i la lluita contra els transgènics.

Assemblea Pagesa a Lleida

Directa Terres Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

L'Assemblea Pagesa (AP) és un col·lectiu pagès i rural, que vol esdevenir moviment. És fruit de l'escissió d'Unió de Pagesos a diverses comarques catalanes, entre elles la Noguera, una comarca amb molta força dins la pagesia catalana. Membres històrics van decidir sortir del sindicat majoritari per desavinences amb la direcció. Des de llavors han impulsat un seguit de projectes encaminats a la supervivència de la petita pagesia, la dignificació de la feina a pagès, així com la importància del tracte amb el consumidor i la cura de la terra i del medi ambient.

Des d'AP-Plana de Lleida s'ha impulsat la creació de l'Associació de Defensa Vegetal, agrupació d'agricul-

tors en ecològic que necessiten d'assessorament tècnic per a la reconversió o per a la cura dels productes que conreen, una associació que ha esdevingut autònoma. També van crear El Mercat del Reng, una agrobotiga, a Balaguer, tot i que per motius diversos ha deixat de funcionar. Bimensualment publiquen la revista *Arrels*.

AP s'ha unit a les diferents campanyes en contra dels transgènics, considerant-los com la fi de la petita pagesia, així com l'invent neoliberal que més mal pot fer al territori. Busquen un entorn rural on la pagesia sigui l'eix central de l'economia, autònoma i en harmonia amb la natura, amb ple control sobre el producte i les plusvàlues que genera. Treballen per aconseguir una economia local forta, autònoma i sostenible, on les necessitats bàsiques quedin garantides.

PAÏSOS CATALANS // IDENTIFICACIONS I DETENCIONS EN ACTES DE LA CAMPANYA

Desenes d'accions per reivindicar els 300 anys de resistència als PPCC

☞ **Lluc Salellas**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El 25 d'abril de 2007 va fer 300 anys de la batalla d'Almansa que va acabar amb la victòria de les tropes de Felip V sobre les austricistes i l'inici del domini borbònic, primer al Regne de València, i vuit anys més tard, a tot els Països Catalans. Davant d'aquesta efemèride, el conjunt de l'esquerra independentista va engegar, el mateix dia 25, la campanya "300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència" amb la voluntat de portar la lluita per als Països Catalans a tots els pobles, ciutats, centres d'ensenyament, espais de tre-

Encadenament a l'entrada de Corts Valencianes i hissada d'una estelada enlloc de la bandera espanyola del castell de Montjuïc

ball... del país durant els propers anys. L'inici de la campanya va estar marcat pel desenvolupament de múltiples accions reivindicatives a desenes de pobles dels Països Catalans, i per "l'Aplec Nacional" celebrat el passat dissabte 28 a la ciutat castellano-manxega d'Almansa, seu de la batalla entre les tropes austricistes i borbòniques fa 300 anys.

El tret de sortida de la campanya va ser la Jornada de lluita descentralitzada que es va dur a terme la matinada i la resta de dia del dimecres 25 d'abril amb diferents tipus d'actes, entre els quals cal destacar per la simbologia i per la contundent reacció policial, l'encadenament de tres joves a l'entrada de Corts Valencianes i l'hissada d'una estelada en el lloc de la bandera espanyola al Castell de Montjuïc de Barcelona. En el primer cas, la Policia espanyola va identificar totes les persones que donaven suport a les tres persones encadenades, una trentena, mentre que en el segon, els dos joves responsables de l'acció van ser detinguts i acusats d'ultratge a la bandera. Els joves van estar retinguts més de set hores a la comissaria de les Corts de Barcelona, on un grup de quaranta persones va concentrar-se per donar-los suport i rebre'ls una vegada van sortir de la mateixa comissaria. Segons els organitzadors de la campanya, que han valorat molt positivament la jornada, l'actitud intimidatòria de les forces policials es va repetir en diverses de les concentracions que es van fer

D'esquerra a dreta i de dalt a baix, accions a: la Universitat Pompeu Fabra i la vila de Gràcia, de Barcelona; València; Derry, a Irlanda; Badalona; el Port de Barcelona; la Universitat de València; Picanyà i, la darrera, a Vilanova.

arreu dels Països Catalans, com per exemple a Torredembarra o a València. Vilafranca del Penedès, Gràcia, Vilanova, Xàtiva i Ontinyent són també algunes de les viles, que van aplegar centenars de persones a les concentracions.

Més enllà de les concentracions, la jornada descentralitzada de lluita es va caracteritzar per diverses accions simbòliques i pintades de murals. Alguns exemples d'accions simbòliques van ser l'atac amb pintura a un toro Osborne a la Safor, el vessament de pintura sobre l'estàtua del Cid a València i a les oficines de l'Inem i de Correus a Igualada, el canvi de nom d'un carrer al barri de Sant Andreu de Barcelona o l'enganxada d'un cartell de la campanya a cada poble de l'Anoia. D'altra banda, els murals es van reproduir en ciutats i pobles com Badalona, Sant Martí Sarroca, Campanar o al port de Barcelona, on persones del Clot i Poblenou van fer-ne un d'immens amb el lema "300 anys.cat" que ocupava bona part de l'espigó.

La jornada de lluita del 25 d'abril també es va desenvolupar en diversos centres universitaris. Així, la despenjada de pancartes gegants va ser una constant en les universitats dels Països Catalans. L'acte més nombrós, però, es va fer a la Universitat de València on una cercavila reivindicativa va aplegar més de 300 persones que van recórrer les diferents facultats del campus. Per últim, també a Irlanda del Nord es va dur a terme una petita concentració convocada pel Comitè Català de Solidaritat de la zona.

L'Aplec Nacional d'Almansa

L'acte d'Almansa va ser un dels més massius

☞ **Lluc Salellas**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El segon acte que va marcar l'inici de la campanya va ser l'Aplec Nacional celebrat a Almansa el dissabte 28 d'abril. La jornada, que es va dur a terme enmig de pluja, va congregat prop de 200 persones a la ciutat manchega per commemorar l'efemèride de fa 300 anys. L'acte, que va comptar amb l'actuació de Miquel Gil, Cesc Freixas o Verd Cel, va servir, segons els organitzadors, per denunciar una vegada més que l'ocupació als Països Catalans continua present i van posar com a exemples les diferents identificacions i detencions durant la jornada del 25 d'abril. L'Aplec va constar tam-

bé d'un recital de cançons populars com "els Segadors" i "La Internacional" a càrrec de la colla de Muixaranguers de Benimaclet, de la lectura de textos històrics que feien referència a allò succeït en els últims 300 anys arreu dels Països Catalans i de parlaments de cadascuna de les cinc organitzacions que porten la campanya, Endavant, Maulets, CAJEL, SEPC i Alerta Solidària.

Així mateix, els organitzadors van valorar molt positivament l'Aplec, com a acte simbòlic, per la força que va tenir com a inici d'una campanya que, segons ells, ha de servir per continuar "teixint una resistència popular perquè els Països Catalans es desencadenin de l'opressió de l'Estat espanyol."

La propera parada, Xàtiva

☞ **L.I.S.**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència", però, no va concloure amb l'acte d'Almansa, sinó que, a partir d'ara, es continuaran desenvolupant activitats en el si de la campanya. D'aquesta manera, i amb la idea de seguir la dinàmica de fer actes conjunts entre totes les organitzacions de l'esquerra independentista, el proper dissabte 5 de maig Maulets, Cajei i

Manifestació unitària amb el lema "1707-2007: ocupades, però, no vençudes"

Endavant organitzen una manifestació a Xàtiva amb el lema "1707-2007: ocupades però no vençudes". La manifestació vol servir com acte propi de l'esquerra independentista per exigir uns Països Catalans lliures, unificats, antipatriarcal i sense classes. Des dels promotors d'aquest seguit d'actes, s'ha recalcat que totes aquestes actuacions tenen un caràcter especial per la unitat entre les organitzacions de l'esquerra independentista. Posteriorment, quan s'acabi la manifestació, els presents s'afegiran a la convocatòria a les sis hores de la tarda a la ciutat de València amb el lema "Ja n'hi ha prou", que també commemora el 25 d'abril de 1707.

BERGUEDÀ // CAMPANYA PER UNA VILA VIVA AL MUNICIPI DE CERCS

La Generalitat estudia ara un traçat consensuat per desdoblar la C-16

☞ P.C.
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Departament de Política Territorial i Obres Públiques estudia des de fa un mes la viabilitat del traçat de desdoblament alternatiu –de la C-16 al seu pas per Cercs– proposat per l'associació Vila Viva, constituïda mesos enrere en oposició al traçat projectat originalment per la Generalitat i que recolza també l'ajuntament del municipi.

El projecte de desdoblament de la carretera coneguda com les Valls incomoda tant al consistori de Cercs com als promotors de l'esmentada associació, així com a les 700 persones del municipi i de municipis propers que van signar contra aquest traçat. Els arguments per oposar-s'hi són clars: d'una banda, afirma Vila Viva, l'impacte acústic, visual i de contaminació incontestables sobre el territori per on passaria l'autovia, i de l'altra, la manca d'arguments tècnics i econòmics fermes per defensar la necessitat d'aquest traçat i no l'alternatiu que proposen els seus habitants. En síntesi, de dur-se a terme aquesta opció, el paisatge quedaria completament transformat en tant que l'autovia –de quatre carrils– travessaria la zona de les Valls de les Garrigues (a l'est del poble), provocant un impacte visual remar-

cable, entre altres causes, per la necessitat d'obrir tres túnels i aixecar dos viaductes. Pel que fa a la viabilitat econòmica, el Departament no ha aportat per ara cap estimació comparativa dels costos d'un i altre projecte. A tot això cal afegir la naturalesa del mapa

L'ampliació de "l'eix del Llobregat" s'inscriu dins el projecte de construcció d'un gran eix europeu (E-9) per unir l'Estat espanyol amb França pel Pirineu central

hogràfic d'aquesta zona concreta que evidencia majors riscos geològics precisament pels terrenys on passaria el desdoblament de les Valls.

Actualment, i després que tècnics de la Generalitat inspeccionessin in situ el recorregut alternatiu a les Valls, anomenat "de l'altra

Fotomuntatge del que és i serà l'entorn natural per on és previst que passi el nou traçat de les Valls en el desdoblament de la C-16 a Cercs

Vilaviva.org

banda" precisament perquè planteja que l'autovia creui el riu abans de Cercs i voregi les costes del municipi de la Nou, el projecte es troba en una fase d'estancament, ja que el Departament s'havia compromès a presentar un nou projecte al llarg del primer trimestre d'enguany, fet que encara no s'ha produït. Si més no, així ho creu Yorgos, president de l'associació Vila Viva, que valora l'interès del Departament pel traçat alternatiu com un èxit de l'associació en la seva tasca per intentar convèncer els responsables polítics municipals primer, i l'administració catalana després, de la necessitat de revisar un traçat "insostenible des de tots els punts de vista".

El projecte de desdoblament de la C-16 al seu pas per Cercs s'ha d'inscriure dins del procés d'ampliació de "l'eix del Llobregat", que alhora forma part de l'ambiciós projecte de la Generalitat de

constituir un "eix europeu", anomenat E-9, amb l'objectiu d'obrir una nova connexió Estat espanyol-França a través del Pirineu central. En aquest sentit, des de l'associació haurien preferit que tot el procés s'hagués dut a terme amb més claredat des del principi per part dels responsables polítics que, segons afirmen, "varen intentar vendre una carretera de muntanya on s'estava projectant una autopista encoberta".

VALLÈS OCCIDENTAL // VIA VERDA VOL SALVAR LA PLANA DEL CASTELL DE Cerdanyola

Demanen una moratòria urbanística

☞ Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'Associació Cerdanyola Via Verda-Ecològistes de Catalunya va presentar el passat 26 d'abril en forma de manifest la seva visió ecologista de present i de futur del medi ambient que rodeja el municipi i la comarca, amb la intenció de plantejar tot un seguit de demandes als representants de l'Ajunta-

10 demandes als partits que es presenten a les properes eleccions

ment, entre elles la moratòria de la urbanització del Centre Direccional. Es tracta d'una àrea de 340 hectàrees que inclou zones residencials i activitats relacionades amb les noves tecnologies, i un "seguit de parcs connectats entre si per corredors", com recull el document de l'acord entre l'Institut Català del Sòl i l'Ajuntament. L'entitat ecologista ha lluitat durant la última dècada per aconseguir una via

L'esplanada del Castell de Cerdanyola

Via Verda

natural protegida que connectés la serra litoral de Collserola amb els massissos prelitorals de Sant Llorenç del Munt i la serra de l'Obac. Al terme municipal de Cerdanyola la plana del Castell és l'indret més amenaçat. L'urbanització de tot l'entorn del Centre Direccional pot

afectar la zona greument. Rosa Guallar, portaveu de l'entitat, afirma que "el poder polític es manté sotmés als interessos econòmics", donant-los cobertura amb els recursos naturals, sent la seva mala gestió "comprovable i generadora d'un greu problema" que col·labora

amb el canvi climàtic. Els 10 punts del manifest aposten per una política conservacionista, la disminució de la contaminació de l'aire, reduir el consum d'aigua, l'estalvi energètic, decreixen en contaminació lumínica, minimitzar els residus i l'aposta pels transports públics.

OSONA // TERRITORI

Folgueroles atura l'activitat d'una explotació contaminant

☞ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Grup de Defensa del Ter ha demostrat la seva satisfacció per la resolució presa a l'Ajuntament de Folgueroles. Arrel de les informacions aportades per veïns de la zona, l'entitat ecologista va denunciar el 13 de febrer davant l'Agència Catalana de l'Aigua i el consistori del municipi, un moviment de terres que modificava la llera del torrent de la localitat, així com els abocaments de purins provinents de l'explotació ramadera El Bruguer SL. El passat 20 de març, tot i els escrits presentats per l'empresa ramadera, l'Ajuntament de Folgueroles va ratificar l'ordre de suspensió de les "obres de moviment de terres i d'esplanacions dutes a terme al paratge conegut com els antics horts i pous de la Font Trobada". Se'ls hi dona un termini de dos mesos per presentar un projecte supervisat per un tècnic agrícola. "En cas d'impossibilitat de legalització de les actuacions ja executades s'incoarà el procediment de restauració de la realitat física alterada i de l'ordre jurídic vulnerat".

Jardim Gramacho, l'abocador meravellós

TEXT I FOTOGRAFIA: Nico Baumgarten

Sí, és cert, Rio de Janeiro és la "ciutat meravellosa", amb el Pa de Sucre, la Copacabana amb les seves mulates i molta samba, futbol, carnaval. Però el que mostren les imatges també és cert; és l'altra cara de Rio. Travessant la Badia de Guanabara, a pocs quilòmetres del Pa de Sucre es troba la població Jardim Gramacho: l'abocador més gran d'Amèrica Llatina. Cada dia i a qualsevol hora arriben aquí 10.000 tonelles d'escombraries. Prop de 5.000 persones treballen directament a l'abocador, separant els materials reciclables de la brossa. Cada "catador" s'especialitza en un tipus de material, plàstic fi, plàstic PET, paper, alumini, ferros... Els "catadors" no tenen contracte ni seguretat social, ni l'equipació adequada per realitzar aquesta feina. Malalties infeccioses i accidents provocats per la maquinària formen part del seu dia a dia, però els gerents d'aquest abocador municipal s'alliberen de qualsevol responsabilitat.

Els materials seleccionats es venen a empreses privades que els separen més detalladament per tamany, color. Després es comprimeix el material i es porta amb camions a fàbriques de reciclatge. De tota aquesta cadena de producció, la feina del "catador" és la menys valorada. Però malgrat el vessant negatiu, els "catadors" solen destacar allò positiu de la seva feina: no tenen amo, ni horari, ni un model a seguir, de manera que s'ha establert una forma de treball força individualitzada. Hi ha persones que pugen a l'abocador durant sis o set hores i treballen més o menys aïllats. Després entreguen el material, recullen els diners, es dutxen diverses vegades i se'n tornen a casa, on els veïns ignoren quina és la seva feina. Els més joves tenen un estil de treball força diferent: ells veuen l'abocador com un lloc on socialitzar-se. Entre el moment en què hi arriben fins al moment de començar a treballar poden passar unes quantes hores, ja sigui perquè hi ha moltes històries a explicar o perquè algú ha trobat una pilota entre les escom-

braries... El seu ritme de treball és menys constant i en comptes de "catar" continuadament esperen que arribin els camions per fer-se amb els materials més valorats. Quan arriba un camió d'una empresa que porta exclusivament brossa de centres comercials moltes persones s'aglomeren al seu voltant, una situació que, vista de lluny, pot semblar una baralla però no ho és. Fins i tot en els moments més durs no es perd mai el respecte cap a l'altre, i fins i tot es faciliten la feina entre treballadors ajudant-se mútuament a fer la selecció del material en funció de les habilitats de cadascú.

El que es guanya a l'abocador en un dia supera els ingressos d'altres treballadors del sector informal. Però la freqüència de treball és molt irregular. Després d'estar-hi un dia sencer, moltes vegades no hi tornen fins que no s'han gastat tots els diners guanyats. D'aquesta manera poden oblidar-se d'aquesta realitat de tant en tant. I fins i tot pels que treballen tots els dies és quasi impossible treure profit d'aquests ingressos. Amb una infraestructura precària, sense direcció oficial i en ocasions sense un DNI no es pot obrir un compte en un banc. Els diners estalviats, doncs, es queden "sota del coixí" fins que es crema la caseta construïda amb el que han trobat a l'abocador.

Per això, és més que comprensible que aquests diners, abans que desapareguin, es gastin en festes per millorar el dia a dia del "catador". La majoria de catadors són immigrants (de primera o segona generació) del nord-est de Brasil, la part més pobre del país. Arriben a la "ciutat meravellosa" per fugir de la precarietat de les zones rurals i per la imatge idíl·lica que difonen les telenoveles d'una ciutat tranquil·la, rica i amb possibilitats d'ascens social per tothom. Però després del llarg trajecte topen amb la realitat de Rio de Janeiro: discriminació, violència i falta de treball. Això no és molt diferent a Jardim Gramacho, però almenys aquí sempre hi ha feina.

GIRONA // L'ASSEMBLEA DE JOVES DENUNCIA L'ESPECULACIÓ A LA CAPITAL DE L'ONYAR

Neix 'La Ferralla', un nou centre social autogestionat a la ciutat

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

El passat divendres un grup de membres de la recent creada assemblea de joves de Girona va okupar una casa abandonada al barri de Sant Daniel de Girona. L'okupació es va realitzar mentre un altre grup d'aquesta mateixa assemblea despenjava en un altre punt de la ciutat una pancarta. La Marfà, edifici de propietat municipal des d'on es va despenjar la

Els mossos van intentar desallotjar il·legalment el nou CSA

pancarta, ha estat des de fa anys una promesa incomplida per part de l'Ajuntament de cedir l'espai als diferents col·lectius socials que treballen a la ciutat, raó per la qual es va decidir fer l'acció simbòlica en aquest lloc.

La casa okupada és propietat de l'amo de Ferros Puig, una empresa amb diferents botigues a la ciutat i uns grans magatzems als afores de Girona. És per això que els okupants han decidit posar el nom de CSA la Ferralla al nou espai alliberat. En el comunicat de l'acció es denuncia la indiferència de l'Ajuntament envers els joves de la ciutat i es critica el sistema polític actual que fomenta la precarietat, la desigualtat i l'exclusió. El nou centre social, que en un

Interior de l'edifici de la saga dels Puig, ara reconvertit en el Centre Social La Ferralla

Toe

principi no tindrà habitatge, permetrà, segons declaracions de membres de l'assemblea, omplir un espai abans abandonat de noves propostes polítiques i culturals per als joves de la ciutat que en aquests moments no tenien un espai en el que treballar. El propietari de la casa, que va ser alertat per una veïna, va avisar els Mossos d'Esquadra per tal que desallotgessin els joves que havien okupat l'immoble. En un primer moment, els diferents agents que es van presentar a la casa, tant dels Mossos d'Esquadra com de la Policia municipal, van exigir als joves que abandonessin l'espai, tot i que davant la negativa d'aquests i, de la

concentració de suport que es va organitzar a l'exterior, finalment van marxar. Tot i això, el mateix dissabte, una patrulla de la Policia municipal va identificar quatre joves a l'exterior de la casa i poste-

Van intentar desallotjar el grup de persones que dormien

riorment als voltants de la mitjanit els Mossos d'Esquadra van intentar desallotjar el grup de persones que dormien, provant de forçar la porta de la casa.

L'història recent a Girona

La història del moviment okupa a Girona arrenca el 1998, després d'unes primeres okupacions els anys 80, amb l'okupació d'un edifici de propietat municipal al mateix barri vell, que va ser desallotjat immediatament. Posteriorment, es succeeixen diferents okupacions i desallotjaments que acaben per desestructurar el grup de persones que gestionaven aquests espais. Entre els diferents centres socials destaca, per la repercussió que va tenir i la gran quantitat d'actes i accions que s'hi van realitzar, el Casal Popular els Químics, desallotjat la primavera del 2000. Actualment, i tot i haver

Centre social com a resposta de La Resposta, a Terrassa

El 28 d'abril al matí, unes vint-i-cinc persones van contraatacar davant el desallotjament del Centre Social La Resposta, que es va produir ara fa un mes a la capital egarenca. L'Assemblea d'Okupes de Terrassa va alliberar de l'abandó un antic geriàtric propietat de la Fundació de Sant Llàtzer, situat al número 2 de la plaça del Doctor Robert. Es tracta d'un edifici de quatre plantes, amb un gran terrat. Les dependències, amb una estructura de grans passadissos i habitacions, encara conserven els records de l'època hospitalària. S'està fent una important feina de neteja i acondicionament, amb assemblees obertes tots els dies a les vuit del vespre. Agents de la Policia municipal i dels Mossos es van personar per fer-ne el procediment informe, però sense més. El gerent de la Fundació ja ha manifestat que no hi ha cap projecte viable sobre l'edifici, ja que es troba en una situació econòmica difícil. Els i les persones okupants ja han denunciat en un comunicat l'especulació del sòl i la manca d'espais, com a raó de l'acció.

passat set anys des de l'última okupació d'aquesta etapa, el CS la Proa, dues persones seran jutjades el pròxim 28 de maig sota l'acusació d'usurpació i danys. En motiu d'aquest judici s'estan preparant mobilitzacions per part de diferents col·lectius de la ciutat. ☺

BARCELONETA // SUSPENSÍO D'UN DESALLOTJAMENT

'Miles de Viviendas' sota la incertesa

Jesús Rodríguez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Des del passat 24 d'abril, l'edifici del passeig de Borbó, okupat ara fa tres anys, es troba en perill real de ser desallotjat. El Centre Social Miles de Viviendas, que desenvolupa conjuntament amb entitats de la Barceloneta la lluita contra l'especulació al barri, afronta amb maratons musicals, actuacions teatrals i concentracions la incertesa davant d'un procés judicial obert en secret i sense dret a defensa. El bloc de pisos, que és propietat de la Guàrdia Civil -antiga caserna-, forma part d'un suculent projecte urbanístic gestionat per Port 2000, organisme administratiu que planifica tot l'entorn del Port Vell de Barcelona. Aquest fet, ha possibilitat, segons fonts del districte de Ciutat Vella, que tot i tenir fins ara una façana catalogada com a protegida, s'hagi concedit tots els permisos per enderrocar l'edifici un cop siguin expulsats les persones okupants. L'associació de veïns i veïnes de l'Ostia, capda-

Un dels actes durant les jornades de resistència

Pere Albiach

vanters en aturar el "pla dels ascensors", que segons denuncien pretén elititzar la Barceloneta, ja ha manifestat el suport a "Miles de Viviendas", i fins i tot, alguns dels seus membres han participat de les concentracions de resistència a altes hores de la matinada. L'ordre de desallotjament signada per un jutjat contenciós administratiu segueix plenament vigent i podria ser executada qualsevol dia.

Nova data a l'Òpera

Després d'un primer intent, el proper 17 de maig serà la data triada pel judici contra el Centre Social L'Òpera, d'Hospitalet de Llobregat. A les 9h. es farà una concentració de protesta al carrer Josep Tarradellas, davant els jutjats. A les 19h. s'ha convocat una manifestació a la Rambla Just Oliveras.

GIRONA // PRESSIÓ A LA SOLIDARITAT

Membres de la campanya de Núria Pòrtulas denuncien assetjament

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

El passat dijous 26 d'Abril, una trentena de membres de la campanya "Núria Llibertat", es va concentrar davant la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Girona per denunciar l'assetjament policíac que diferents membres de la campanya han patit en els últims dies.

El cas més greu és el d'una noia que des de fa més de dues setmanes té la casa vigilada les 24 hores del dia per un cotxe camuflat de la policia, amb diferents policies vestits de paisà que van fent guàrdia.

Després de llegir el comunicat davant la comissaria dels Mossos, els assistents, junt amb la premsa, van anar fins davant la casa de la noia afectada on es va comprovar la presència dels agents, que van marxar al veure arribar els concentrats. Moments després, la

noia i un company de pis, van explicar la sensació d'impotència i de violació de la intimitat, i com

Agents de paisà vigilen 24 hores la casa d'una membre de la campanya

els agents no s'amagaven del que estaven fent, ja que ells mateixos havien reconegut davant la noia que ja no dissimulaven res.

Més actes de boicot a ICV

Coordinadores Antirepressives de Ponent i Gràcia, Alerta Solidària, el Grup de Suport al Jove de Torà i l'Assemblea de Suport a Núria Pòrtulas han convocat concentracions el 10 de maig a les seus d'ICV.

CATALUNYA // DENÚNCIA DE DISCRIMINACIÓ

Transsexuals femenines tancades irregularment a presons d'homes

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

A mitjans d'abril es va donar a conèixer el cas de Tona, una transsexual femenina tancada al centre penitenciari d'homes de Quatre Camins des de fa sis anys. Dues setmanes després, segons denuncia el Col·lectiu de Transsexuals de Catalunya (CTC), ha trascendit que una desena de casos similars podrien existir arreu de les presons catalanes.

El govern de l'Estat va ordenar en una circular que no es produïssin aquestes situacions

L'entitat defensora dels drets de les persones transsexuals va demanar una entrevista amb la consellera de Justícia Montserrat Tura, però aquesta va ser denegada. Van ser rebudes per l'actual sotsdirectora general de Serveis Penitenciaris, Montserrat García, amb qui ja s'havien entrevistat dies enrere. La mateixa García, va apuntar la possibilitat de casos similars al de Tona a diferents centres penitenciaris catalans. Altres fonts a les que hauria tingut accés la CTC, però, són més contundents, i afirmen que una desena de casos estan confirmats.

La lluita pels drets dels i les transsexuals va ser present el passat 28 de juny

Transsexualitat.org

Des de la sotsdirecció General es va assegurar que s'informaria a les preses de la recent aprovada Llei de Gènere, per tal d'acollir-se a ella totes les que així ho desitgessin. El problema rau en quins són els criteris que certifiquen la transsexualitat femenina de les preses que ho pretenen acreditar. En el marc de les presons catalanes només s'accepta que es demostrï legalment la condició femenina, amb els papers tramitats per l'administració. Hi ha antecedents però, que han marcat una tendència diferent alhora d'assentar criteris administratius sobre l'acceptació de la transsexuali-

tat. La mateixa responsable estatal d'Institucions Penitenciàries, Mercedes Gallizo, va redactar una circular interna a finals de l'any 2006, en que obligava els directors dels centres penitenciaris a respectar la condició de gènere per sobre de si els papers oficials deien que es tractava d'un home o una dona —el que s'anomena identitat psico-social de gènere—. El marc penitenciari català, totalment independent i amb competències plenes, no ha estat tan sensible, regint-se estrictament per criteris legalistes. Des de la CTC tampoc entenen com es justifica l'actuació del Departament

de Justícia quan les declaracions i manifestacions públiques dels responsables polítics van en una línia contrària.

► Els transsexuals masculins

Les crítiques també volen posar sobre la taula la discriminació masculista que asseguren que hi ha darrera d'aquesta situació. És paradoxal el fet que no es coneguin casos de transsexuals masculins tancats a presons de dones. Això, apuntaria a una discriminació per una simple aparença externa, que portaria a un càstig contra aquells que tot i tenir un cos d'home es senten i volen ser dones. No pas en el cas contrari. ☺

PAÏSOS CATALANS // PRESOS I PRESES POLÍTIQUES

Diego Sánchez i Laura Riera són traslladats a Can Brians

✉ Jesús Rodríguez
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El col·lectiu de suport als presos i preses polítiques catalanes, Rescat, ha informat en un comunicat del recent trasllat de Diego Sánchez i Laura Riera a la presó de Can Brians, a Sant Esteve Sesrovires.

Rescat critica la precipitació i desinformació del trasllat dels dos presos polítics

El 25 d'abril va ser traslladada Laura Riera fins a Soto del Real (Madrid), i des d'allí va ser con-

duïda amb un nou furgó fins a Can Brians el passat dia 27. En Diego Sánchez va ser traslladat el dijous 24 per efectius del Mossos d'Esquadra des de la presó de Picassent. Actualment la Laura està embarassada i en un avançat estat de gestació a l'enfermeria de la nova presó mentre en Diego es troba en primer grau al mòdul especial on ja va romandre Zigor Larredonda el darrer cop que va ser traslladat per assistir a un judici. Des de Rescat, tot i apuntar, que malgrat tot, els dos presos ara es troben més a prop dels seus familiars i amics, han denunciat diversos aspectes relacionats amb aquest sobtat canvi de presó. Asseguren que el trasllat s'ha efectuat sense coneixement ni consentiment dels presos i en unes condicions poc adients en el cas de la Laura degut al seu estat: "els trasllats generen en els presos desorientació, angoixa i ansietat i deses-

Cartells amb imatges de Laura i Diego, entre d'altres

Edu Bayer

tabilitzen el seu dia a dia dins la presó trencant les relacions que hagin pogut establir amb d'altres companys". Afirmen que "es veuran totalment aïllats de la resta del col·lectiu polític al qual pertanyen, impossibilitant, així, la seva participació activa en un futur procés de resolució del

conflicte basc". A més, alerten que a Can Brians s'han viscut diversos episodis de vulneració de drets de les persones preses com en el cas del Zigor, quan a principis de març de 2005 va patir assetjament, vexacions i provocacions per part dels funcionaris del mòdul especial. ☺

BCN // AUTOORGANITZACIÓ

El 4, 5, 6 i 12 de maig assemblees populars als barris de Barcelona

✉ Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'assemblea de Soles no Podem presenta en roda de premsa a la Casa de la Solidaritat el dijous 3 de maig les accions i assemblees que desenvoluparà durant la primera quinzena de maig. Ja estan confirmades les assemblees populars el 4 de maig a les 19.30 h. a la marquesina de Via Júlia a Nou Barris i al Centre Mates i Ramis a Horta. El 5 de maig es faran al matí a les Indústries Waldes del Poblenou, i a la tarda a la plaça Màlaga de Sants, a l'avinguda Gaudi de l'Eixample i a la plaça de la Virreina de Gràcia. Sant Andreu de Palomar, la Barceloneta i la Trinitat Vella estan pendents de confirmació. El diumenge 6 de maig es farà una posada en comú de les reflexions a la plaça del Sol, a Gràcia. Pel dia 12 del mateix mes, s'està organitzant una trobada d'entitats a la Rambla del Raval, amb paradetes, batucades, cervaviles i actuacions. Entitats que ja s'han adherit a la iniciativa popular són: Assemblea de Barri de Gràcia, Infoespai, Ateneu Rosa de foc, Ateneu la Torna, Assemblea de Barri de Sants, Centre Social de Sants, Espai Obert, Ateneu de l'Eixample, V de Vivienda, Xarxa contra el Tancament d'Empreses, Attac, CGT i el Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista.

BAIX EMPORDÀ // ANIMALS

Alliberament de 2000 visons a Ullastret

✉ Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Les gàbies d'una granja de cria de visons per a la producció d'abrics de pell van ser obertes la matinada del passat 27 d'abril. Van ser alliberats 2.000 dels 5.000 exemplars que es trobaven en aquell moment al recinte. Els cadernats van ser tallats des de l'extrem oposat on dorm el vigilant de la finca, segons informava el *Diari de Girona*. El propietari del negoci, Narcís Coll, no entenia qui podia estar darrera de l'alliberament dels animals, ja que assegurava que mai havia tingut problemes amb ningú. La majoria dels animals però, no van poder escapar, ja que van quedar atrapats per l'enreixat que voreja el recinte. Durant la matinada següent, els agents rurals enviats pel Departament de Medi Ambient van distribuir un centenar de trampes amb esquer per tal de caçar els animals. El propietari de la granja es mostrava preocupat pel futur dels visons a l'intempèrie, ja que segons diu, "si no els trobem aviat, molt probablement es moriran perquè no saben buscar-se aliment". A més, Coll va comentar que moltes femelles acaben de parir i que ara no saben de qui són les cries.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

GRÈCIA // DEU MESOS DE LLUITA UNIVERSITÀRIA

Tancar les aules per aprendre

☞ Aran Rusc
/Grècia/

els últims deu mesos, des de maig de 2006 fins avui, els estudiants grecs estan protagonitzant l'episodi de lluita més important i intens dels darrers quinze anys.

El detonant de la lluita és l'àmplia reforma educativa que el govern grec de Nova Democràcia (conservadors) i el principal partit de l'oposició, PASOK (socialdemòcrates), volen portar a terme seguint les directrius europees de Bolonya i a les seves pròpies aspiracions de privatitzar i mercantilitzar l'educació.

Un dels punts més conflictius és la voluntat de retirar el dret d'asil a les universitats, que és una garantia d'independència i autonomia

Però un dels punts més conflictius de la reforma és la voluntat de retirar el dret d'asil a les universitats. Amb la caiguda de la dictadura el 1974 s'instaura l'asil com una garantia d'independència i autonomia de la comunitat universitària. L'asil no permet als cossos policials entrar dins l'espai universitari, i és la comunitat universitària la que decideix quan, com i per què ha d'entrar la policia amb la unanimitat de tots els caps de facultat.

En les tres primeres setmanes de maig 412 departaments dels 435 que té Grècia van ser ocupats

L'asil no només és físic, és també un asil d'idees i pràctiques, assegura que la universitat és dels estudiants i que són ells qui decideixen com organitzar-se o lluitar pels seus drets. La converteix en un espai públic de socialització i de generació d'alternatives polítiques, d'oci comú i solidaritat, on s'hi desenvolupen tot tipus d'activitats permanents. Els estudiants

Murals reivindicatius a les universitats gregues

consideren que "el govern vol acabar amb l'asil per liquidar el desenvolupament d'un espai crític fora del seu control". Amb la nova reforma serà sancionada qualsevol activitat que impedeixi el normal funcionament de la universitat, ja siguin ocupacions, vagues o espais autogestionats, permetent també l'entrada de la policia quan hi hagi conflicte.

Universitat en lluita

Els *katalipsis* són l'ocupació dels departaments amb l'aturada total de la docència i investigació. Aquests comencen l'abril de 2006 després que els ministres europeus d'educació decideixin l'equiparació de tots els títols universitaris dins els Estats membres. Trenta departaments, principalment de les facultats polítècniques, van ser ocupats. A principis de maig el govern fa públic el pla de reforma legislativa que és percebut com un atac al conjunt de la comunitat educativa. Tots els departaments es posen en lluita i en les tres primeres setmanes de maig 412 departaments dels 435 que té Grècia van ser ocupats. Durant aquest període es viuen les manifestacions més massives, mentre la repressió policial és també la més ferotge i dura que es recorda, amb desenes de detinguts i de ferits.

Els departaments en *katalipsis* decideixen continuar les ocu-

pacions durant el període d'exàmens i perdre la convocatòria. A finals de juny s'aturen les mobilitzacions.

Al retorn de les vacances d'hivern, es decideix la tornada als *katalipsis* i l'aturada de la recerca i la investigació (mesura de pressió econòmica), perdent-se de nou la convocatòria d'exàmens de febrer. Els professors universitaris també entren en vaga, excepte gran part dels catedràtics, caps de facultat i rectors.

Quan s'havia de votar la llei al Parlament es fa una manifestació amb més de 35.000 persones

En aquesta segona etapa, 350 dels 435 departaments són ocupats en el pic del moviment. Al març, tres mesos després, en romanen uns 200. De nou les manifestacions treuen milers d'estudiants i professors al carrer. El 8 de març de 2007, dia en que s'havia de votar la llei al Parlament, es va fer una manifestació estatal a Atenes, amb més de 35.000 per-

Aran

sones que tenen la intenció d'arribar al Parlament. La policia grega va desplegar un dispositiu repressiu sense precedents i va carregar amb gasos, porres i, per primera vegada, bales de goma. El resultat va ser seixanta-un detinguts, dotze dels quals amb càrrecs greus i demandes fiscals de presó. Als detinguts se'ls va negar durant hores el contacte amb els advocats, a cinc d'ells, ferits, se'ls va negar l'assistència mèdica i quaranta-cinc persones més van ser hospitalitzades amb lesions greus, la majoria cranials.

Bloqueig parlamentari

La reforma educativa va ser votada i aprovada només amb els vots a favor de Nova Democràcia; finalment el PASOK va desmarcar-se'n i, de moment, la reforma de la Constitució no pot ser aplicada per falta de majoria. Alguns analistes consideren això com una victòria de la lluita dels últims deu mesos, i els estudiants del PASOK i els comunistes del KKE-KNE han abandonat ja el moviment, després d'aquesta votació.

Per altra banda, estudiants anarquistes, autònoms i de grups d'extrema esquerra no dogmàtica, consideren que la lluita encara no ha acabat. Aquests grups consideren la votació una maniobra política del PASOK, pensada per recuperar la majoria parlamentària a les pròximes

eleccions, guanyant vots entre els estudiants, aplicant després la reforma constitucional.

En front d'això anuncien que continuaran la lluita, ja sigui a través de la desobediència civil, les ocupacions permanents de les facultats, el sabotatge o la lluita al carrer. Per a ells aquests deu mesos de lluita porten un

Per als anarquistes aquesta lluita porta immers un canvi i no ha de suposar un retorn a la situació anterior

canvi immers i no han de suposar un retorn a la situació anterior. Durant aquest temps les universitats han estat espais de lluita autogestionada, organització, aprenentatge, solidaritat i creació de noves idees i alternatives. Així doncs, no busquen que la situació i la universitat siguin les mateixes que abans dels *katalipsis*, sinó fer un pas endavant, i estendre la lluita més enllà de les reixes universitàries. ☞

ARGENTINA // MADRES DE PLAZA DE MAYO COMPLEIXEN TRENTA ANYS DE LLUITA I RESISTÈNCIA

Tres dècades caminant per la dignitat

☞ Berta Alarcó

/Buenos Aires (Argentina)/

El 30 d'abril ha fet trenta anys que un grup de dones amb un mocador blanc lligat al cap començaven a donar voltes al monument en homenatge a la República que hi ha a la plaça de Maig de Buenos

Un mural col·lectiu "s'il·lustra a una mare que neix dels seus fills, el canvi de ser mestresses de casa a lluitadores d'avantguarda"

Aires. S'enfrontaven a Jorge Videla, un dels pares de l'última dictadura argentina per saber què se n'havia fet dels seus fills desapareguts. Però trencar el silenci aviat va tenir un preu: Azucena Villaflor, fundadora del moviment, va ser segrestada el

Mural pintat en el marc dels actes de commemoració dels 30 anys de Madres

Berta Alarcó

desembre de 1977 amb altres *madres* i les religioses franceses Léonie Duquet i Alice Domon.

Les dues branques del moviment, la que lidera Hebe de Bonafini amb el nom d'Associació 'Madres de la Plaza de Mayo' i la de 'Madres Línea Fundadora', s'han mobilitzat, cadascuna per la seva banda, per recordar

aquell 30 d'abril de 1977. Línea Fundadora ha organitzat homenajes als "Germans Desapareguts per la Veritat i la Justícia", a entitats que defensen els drets humans i ha presentat diferents llibres. Una de les novetats més interessants ha estat la preestrena de la pel·lícula *Madres*, del director Eduardo Walter.

Per la seva banda, l'Associació de "Madres" compania, diumenge 29, un mural col·lectiu davant la seu de la seva Universitat on "s'il·lustra a una mare que neix dels seus fills, el canvi que van fer de ser mestresses de casa a lluitadores d'avantguarda", explica Cecilia Casamajor, autora i coordinadora del disseny del mural.

"El més emotiu ha estat veure com gent de totes les edats expressava el desig de recolzar les *madres*", afegeix. Les activitats van iniciar-se el 19 d'abril a la Fira Internacional del Llibre de Buenos Aires, on l'Associació de "Madres" tenia el seu estand propi dedicat als "30 anys de vida vencent a la mort", on s'han presentat llibres amb col·laboració de l'historiador Osvaldo Bayer. També s'ha realitzat la mostra fotogràfica: "Parint vida en imatges", amb la que es volia, segons la secretaria acadèmica de la Universitat de les "Madres" Inés Vázquez, "plasmant la memòria històrica en imatges". La caravana "Abraçem la Plaça, abraçem les Madres", integrada per grups de suport d'Astúries, Itàlia o Suècia ha visitat l'emissora La Voz de las Madres, cooperatives i fàbriques recuperades pels seus treballadors i treballadores, com el Restaurant Rich, on es va fer un dinar el 24 d'abril.

El cercle de celebracions es va tancar dilluns 30 amb el "Concert Llatinoamericà" a la Plaça de Maig, amb les actuacions de Victor Heredia i Javier Calamaro, entre d'altres. Acaben, doncs, amb una festa, perquè "les *madres* lluiten per a l'alegria, perquè -aclareix Vázquez- la lluita de les *madres*, així com la dels seus fills, ha estat sempre per la vida". ☉

PARÍS // TROBADA INTERNACIONAL DEL SINDICALISME COMBATIU

Creant xarxes de resistència

☞ Àngels Bosqued

i Guillem Sánchez

/París - Barcelona/

Seguint la tradició obrera de les velles internacionals, s'ha celebrat a París, del 28 d'abril a l'1 de maig, una conferència sindical internacional impulsada per la Confederació Nacional del Treball de l'Estat francès. Aquesta convocatòria ha estat recolzada per més de 250 sindicalistes d'uns deu països. Les delegacions més nombroses eren, a més de la francesa, l'espanyola, la italiana i la sueca, però també hi havia gent de Polònia, Grècia, Algèria, Marroc, l'Argentina, els Estats Units, Mèxic, Turquia o Nova Zelanda. Des de Catalunya la representació era a

càrrec de la Confederació General del treball (CGT). La conferència estava organitzada en forma de taules temàtiques per sectors laborals, com el metall, la construcció, els transports o la pagesia, amb una clara intenció de respondre amb la "solidaritat i l'organització internacional a la creixent llibertat dels capitals per a moure's sense fronteres", segons un comunicat emès pels convocants. Però en cap moment s'ha pretès "tancar" els debats a l'entorn de temes laborals o salarials, sinó que també s'han inclòs altres temàtiques, des de les més socials com l'accés a l'habitatge, el cooperativisme, la repressió a les activitats sindicals o la privatització dels serveis públics, com d'altres més

Es va apostar per un "sindicalisme independent de l'estat els partits o qualsevol altre compromís extern"

diverses com les migracions, l'antifeixisme, l'antiimperialisme o els problemes específics de dones i joves. A cada taula hi van partici-

par entre deu i trenta-cinc persones, permetent un flux de comunicació força fluid, a pesar dels previsibles problemes de traducció.

Resultats i lluita al carrer

Al marge dels debats, les jornades també van comptar amb espais de relaxació i oci, així com una atapeïda agenda cultural, amb la intenció de generar altres vies de comunicació i intercanvi a més de les taules formals. A les conclusions dels tallers van destacar la crítica al neoliberalisme i els organismes que el regulen arreu del món, com el Banc Mundial, l'FMI o l'Organització Mundial del Comerç. En el camp organitzatiu es va apostar per un "sindicalisme independent de l'estat els partits o qualsevol altre com-

promís extern", definint aquest model sindical com "anarcosindicalisme". Les temàtiques socials s'entenen "inherents" a aquest tipus de sindicalisme que, per tant ha d'assumir les lluites contra els transgènics, els agrocombustibles, la repressió policial i la solidaritat amb presos polítics i socials. Van ser especialment emotives les crides a la solidaritat amb Atenco, Algèria i Colòmbia, uns conflictes "molt concrets, prolongats en el temps i adaptats a les formes d'acció" pròximes a l'anarcosindicalisme.

La conferència va concloure amb una manifestació internacional en motiu del Primer de Maig, però en el moment de tancar aquesta edició encara no es tenien dades de participació. ☉

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

LA COOPERATIVA

AD

So i llums

Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc!

SOLIDARIDAD OBRERA

Diari de la CNT-AIT
Catalunya i Balears

direc: Apartat Correus 302
08910 Badalona

web: www.cnt.es/soliobrera

email: soliobrera@cnt.es

RADIO P.I.C.A.

www.radiopica.net

malea

teteria malea s.c.c.l

esmorzars i berenars, cassolans i ecològics

c/niego, 16 sants (bcn)
telf. 03392070

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Terra Lliure i Javier Tejedor Rius

Joan G. Vallvé

El documental de David Bassa sobre Terra Lliure que va emetre el Canal 33 i que regala la revista *Sàpiens*, va causar diverses reaccions; a alguns els va agradar, d'altres creien que era fluix, i alguns altres que era parcial. Però una de les reaccions més curioses va ser la d'un personatge anomenat Javier Tejedor Rius, bé, així s'anomenava abans que es canviés el nom, ara es diu Xavier Rius i dirigeix e-notícies.com. Doncs bé, el senyor Rius va dedicar tota una editorial del diari digital de referència en català a parlar del documental. Per criticar-lo, és clar. Rius hi deia que el reportatge donava una imatge gairebé idíl·lica de Terra Lliure i criticava que se l'anomenés organització independentista, perquè segons ell era un grup terrorista. Però Terra Lliure, pretenia aterrir la població? Si l'única víctima mortal

que va causar, va ser per accident... com es pot dir que era una organització terrorista? Armada, sí; violenta, també. Però terrorista? La gent tenia por de les bombes de Terra Lliure quan passejava pel carrer?

L'editorial no es queda aquí però, té frases inoblidables, com aquesta: "Entre les escenes més surrealistes del reportatge hi havia també els crits a favor d'ETA durant una Diada de l'Onze de Setembre o com després de l'atemptat d'Hipercor ETA encara va treure 50.000 vots a Catalunya en unes europees". Ah, és que Euskadi ta Askatasuna es va presentar mai a unes eleccions europees? O és més aviat que Rius ha decidit que els membres del partit polític que ho va fer, eren d'ETA? A tot això, cal afegir-hi les crítiques a Mònica Terrizas per entrevistar "dos ex-membres de Terra Lliure que no van demostrar cap mena de penediment" però que havien

completat la pena de presó que els va caure fins que van poder sortir en llibertat. Així doncs, senyor Rius, per parlar d'una organització armada, només ho poden fer els que es penedeixen d'haver-ne format part? I això no seria ser parcial?

En Rius mateix ho diu: quan treballava a *La Vanguardia* i es va dedicar a cobrir la Operació Garzón del 1992, el qualificatiu més simpàtic que li van dedicar els sectors radicals va ser el de "botifler". Alguns deuen pensar que no ha canviat gaire, des de llavors. Ara, si voleu saber més coses de Javier Tejedor Rius, de Xavier Rius i sobretot d'e-notícies.com, podeu consultar ebruticies.blogspot.com. Es tracta d'un bloc ara inactiu però que durant una temporada va seguir l'activitat del senyor Rius i el seu diari, i que conté tota mena d'informació que posa en dubte la qualitat periodística de tots dos.

Un baròmetre de fiar?

Joan G. Vallvé

El *Periódico* va publicar divendres 27 d'abril un baròmetre d'intenció de vot per a les eleccions al Parlament de Catalunya fet a partir d'una enquesta telefònica de l'empresa GESOP. Va causar prou revolada perquè, d'entrada, garantia la continuïtat d'un possible tripartit -que fins i tot podria guanyar un diputat- mentre que CiU pujaria sense poder fer-ho prou. El gran guanyador de l'enquesta era el PSC, que podria arribar a guanyar tres diputats, seguit de CiU, que en podria arrancar dos més. I el perdedor, ERC, que

en podria perdre fins i tot tres. El baròmetre també anava més enllà i valorava els candidats dels partits: Montilla passava davant d'Artur Mas, per una sola dècima i es quedava amb un 5,5 sobre 10 en la puntuació dels enquestats.

Però tot això quedava com un castell de cartes sense base si es llegia la fitxa tècnica de l'enquesta: s'hi deia, clarament, que l'àmbit geogràfic de l'enquesta era Barcelona. Així doncs, tots els enquestats eren de Barcelona ciutat? Així no és d'estranyar que el PSC hi sortís ben situat, sempre hi queda millor que a la resta del Principat. Però així, l'enquesta no és de

fiar, els resultats de Barcelona no serveixen per poder saber què passarà a tot el país; hi viu molta gent, cert, però no tothom, per sort. És més que probable que fos un error, perquè no tindria cap sentit plantejar una enquesta només de Barcelona per extreure'n conclusions per a tot el Principat, no seria vàlida. Per tant, només hi ha dues explicacions possibles: un error a la fitxa tècnica, o un intent de manipulació barroer que es delataria tot sol amb la fitxa tècnica de l'enquesta. Sigui com sigui, i encara que es tractés d'un error, ja fa dubtar de la fiabilitat del baròmetre de *El Periódico*.

No han passat, però insisteixen

Enric Borràs Abelló

La croada del Partit Popular del País Valencià contra TV3 sembla que no tingui límits. Tot i que el 27 d'abril el govern valencià no va poder assolir el tancament del repetidor de la Carrasqueta, torna a amenaçar de tancar-los tots tres i Vicent Rambla ha anunciat una multa de 300.000 euros a Acció Cultural. El dia 27 centenars de manifestants van impedir que els policies duguessin a terme l'ordre judicial que els autoritzava a tancar el repetidor de la Carrasqueta.

El govern tenia dues possibilitats: fer-se enrere o fer servir la força davant les càmeres, en contra d'alguns dels dirigents de l'oposició i tot just abans de les eleccions. Per evitar un suïcidi polític, es van fer enrere. Ara, tot i això, el PP no pot donar impressió de debilitat abans de les eleccions, i d'això l'anunci que va fer Rambla el dia 30 a la tarda per dir que podria tancar els tres repetidors i que multaria Acció Cultural, l'entitat que els gestiona. L'anunci de Rambla es basa en que fins ara havia intentat el tancament en base a un informe provisional, que

havia estat acceptat per un jutjat d'Alacant i rebutjat per un altre de València, però que com que ja s'ha enllestit l'informe definitiu, confia que els jutges l'acceptaran i permetran el tancament de tots tres repetidors. El que Rambla no ha dit però, és que l'informe definitiu es basa en els mateixos principis que el provisional, que el jutjat de València va rebutjar perquè el tancament vulnerava el principi de la llibertat d'expressió i d'informació mentre que les emissions de TV3 no causaven cap dany a l'interès públic. Per tant, si es basa en els mateixos

principis, és força probable que també sigui rebutjat. Alhora, a més a més, Rambla admet que manté oberta la via de negociació amb el govern del Principat per tal d'arribar a un acord de reciprocitat. Sigui com sigui, la situació es manté ambigua: el PP diu que podrà tancar els repetidors i Acció Cultural que no ho faran, i les negociacions continuen. Tothom mou les seves peces perquè sembli que té raó i que aconseguirà el que diu que farà, però probablement no se sabrà res del ferm fins que no passin les eleccions.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

NI UN de Pam
NI UN de Terra per a la Guerra
10:30h ALBEREDA DE BÈTERA
12 DE MAIG
INSPECCIÓ CIUTADANA A LA BASE DE L'OTAN
WWW.INSPECCIOCIUTADANA.ORG

Dissabte 12 de maig 22h a la Sala Bahía
Carrer Olzinelles núm. 31. Entrada 3 €. Aforament limitat
Vine a la gravació del nou cd/dvd en directe
Ràbia Repositiva
dura, autèntica, compromís i acció
- Al Vostre
- Rebelmadiag

divendres 11 maig
Atzucac
ENTRADES 12€ anticipada 15€ taquilla
www.atzucac.net
i el 19 de maig, concert de POMADA A MATARÓ

CONCERT 'antirepressiu'
23:00h./illa fantasia
VILASSAR DE DALT [maresme]
9 anys

OBRINT MIPAS
la carrau
XERRAMEQU TIQUIS MIQUIS
EL BELDA I EL CONJUNT BADABADOC

Què es cou

La Taverna Atzucac celebra 9 anys malgrat l'Ajuntament

Directa Maresme
/maresme@setmanaridirecta.info/

Atzucac significa cul de sac o carreró sense sortida. Més que pel seu significat, el nom el varen escollir per mostrar la riquesa de la llengua i fer reflexionar, per què mica en mica es tendeix a simplificar-la i a utilitzar paraules genèriques i "castellanades"; resultat d'això és la pèrdua de vocabulari i l'empobriment de la llengua, una part molt important de la cultura. I es per això, entre d'altres que com a militants de Mau-

El concert d'aniversari també té la finalitat de sufragar les despeses de les dues multes interposades el 2006

lets a Mataró (Maresme), ara fa nou anys, al maig del 98, varen endegar aquest projecte independentista, per promoure la llengua i la cultura dels Països Catalans, creant un espai que mancava a la ciutat; "volíem un espai de socialització i d'intercanvi d'idees obert a tothom, barrejar persones", tant del carrer com de diferents col·lectius i entitats socials de la ciutat, "creant debat i sumar en comptes de dividir". Assenya-

Festa d'aniversari a l'Atzucac

Cristina

len que era molt important la ubicació, enmig la plaça de l'ajuntament, al rovell de l'ou, fugint dels espais amagats i aïllats, mostrant que no són rares ni tancades: " simplement som catalanes i volem continuar-ho sent i ens mostrem tal com som". Creant una cooperativa varen obrir portes, i els primers cinc anys es varen consolidar com a punt de trobada.

Concert antirepressiu

Per celebrar aquests nou anys de vida, organitzen un concert a l'illa Fantasia de Vilassar de Dalt (Maresme) el proper 11 de maig. Aquest concert, que comptarà amb Obrint Pas, La Carrau, Xerramecu Tiquis Miquis, El Belda i el conjunt Badabadoc, també té la finalitat de

sufragar les despeses que ha d'afrontar la Taverna Atzucac, ja que el desembre del 2006 va ser sancionada amb dues multes.

Des d'Atzucac lamenten que aquests primers anys han rebut "moltes òsties per part de l'Ajuntament", que han patit un tracte i una pressió diferent a altres locals, amb multes en diferents ocasions, la més "espectacular" per apologia de l'alcoholisme, arrel de la decisió de regalar cervesa pel 2on aniversari de la taverna. Sis anys després la sentència els obliga a pagar més de 3.000 euros.

Durant aquests anys, degut a tots aquests esdeveniments, no han pogut desenvolupar totes les idees que tenien. Després de nou anys de vida, han trobat necessari

fer un pas endavant; canvis d'horaris i llicències, i obertura als migdies com 'Atzucac Migdia' oferint dinars, com una manera d'arribar a gent més gran que no és habitual als vespres. A partir de les sis obre les portes com a Taverna Atzucac. Alhora, han iniciat una programació estable, amb un o dos concerts mensuals i

sessions de PD's setmanals. També tenen la possibilitat de fer sopars a l'aire lliure ja que disposen de terrassa.

Aquest projecte disposa del web www.atzucac.net i també d'associació cultural per poder sortir al carrer i engrescar gent a participar del projecte. Des d'Atzucac creuen que el fet de ser on són i de ser com són segueix fent que des dels poders establerts a la ciutat (tripartit) se'ls continui "matxacant". El fet d'oferir una cartellera als col·lectius socials i revistes i fanzins alternatius segueix provocant respostes. "La nostra militància política té un preu", conclouen.

D'ençà de fa dos anys que va entrar en vigor la normativa de civisme a Mataró, ja se'ls va aplicar l'any passat amb un expedient sancionador que demanava a Atzucac 6.000 euros de multa i mig any de tancament acusant-los de sorolls. Creuen que era una sanció "totalment desmesurada". Finalment s'ha arxivat després dels testimonis de veïnes que els defensaven.

Tot i que s'hagi arxivat aquest cas, des d'Atzucac consideren que "mentre mana qui mana l'amenaça de tancament segueix present", però aquesta amenaça no fa perillar "el compromís ferm d'Atzucac de continuar endavant".

Per contactar:

TAVERNA ATZUCAC
El Carreró, 31, baix. 08301 Mataró
Tel.: 931 695 506
taverna@atzucac.net - www.atzucac.net

SOS Racisme promou la participació de les 'sense vot' a les municipals

Jordi Panyella
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Ales passades eleccions municipals (2003), al barri del Raval de Barcelona, l'abstenció va superar el 50%. Alhora, i donat que gairebé un 50% de les persones que hi viuen son d'origen immigrant, i per tant no tenen reconegut el seu dret a vot, es calcula que només van participar als comicis un de cada quatre residents a aquest emblemàtic i simbòlic barri de Barcelona. Aquesta situació, que es podria repetir a molts municipis dels Països Catalans i de la resta de l'Estat el proper 27 de maig, ha estat l'origen de la proposta de SOS Racisme perquè la ciutadania comparteixi el seu vot amb persones d'origen extracomunitari.

Per a dur endavant aquesta iniciativa, s'ha impulsat la Plataforma "Tod@s iguales, tod@s ci-

udadan@s", de la que formen part una desena d'entitats. Les persones que vulguin compartir el seu vot amb una altre persona a qui se li denegui aquest dret,

Per compartir el vot amb una persona a qui li és denegat, mireu la web prouracisme.org

cal que s'inscriguin al cens de la pàgina web prouracisme.org, i a partir d'allà, simplement acudir a la cita del diumenge dia 27, a les 11 del matí a la plaça Sant Jaume de Barcelona per anar amb la seva parella a dipositar el vot compartit al col·legi electoral

que li correspongui. A partir d'aquí, si el vot serà consensuat o cedit, ja dependrà de cada una de les parelles.

Abans, el dia 5 de maig a les 18:30 h. es realitzarà una cercavilla-batucada que recorrerà el centre de Barcelona sota el lema "La veu dels sense vot". També, s'ha elaborat un manifest de la campanya "1igual1, totes ciutadanes" al qual tothom qui vulgui s'hi pot adherir a través de la pàgina web www.sosracisme.org.

'1 igual 1'

La campanya va néixer fa un any de la mà de SOS Racisme per a reclamar el dret a vot de les persones d'origen immigrant. Els diversos actes i accions que s'han anat succeint, volen "avançar i sumar esforços per tal de promoure una transformació social".

Es pretenen fer avançar el concepte de ciutadania vincu-

lant-lo a la residència per tal d'ampliar el reconeixement com a ciutadans d'aquells que viuen i treballen a Catalunya, independentment del seu origen. També es busca un "posicionament favorable al reconeixement del dret al vot per les persones immigrades per part dels ajuntaments, partits polítics i Parlament de Catalunya", i alhora el "suport polític, associatiu, cultural i ciutadà per tal que des de Catalunya es promogui un moviment en pro de la igualtat de

drets i la reformulació del concepte de ciutadania. I que com a conseqüència impulsi canvis a nivell estatal". Finalment, l'aspecte més jurídic de la campanya, pretén "aconseguir el canvi constitucional que reconegui el dret al sufragi a totes les persones residents estrangeres majors de 18 anys. Eliminant el requisit de tenir nacionalitat espanyola o ser ciutadà comunitari per poder gaudir del dret al vot en les votacions a nivell municipal, autonòmic, estatal o europeu".

Per contactar:

CAMPANYA 1IGUAL1
www.prouracisme.org
prouracisme.org/manifest/manifest1_1.php

Organitzacions en defensa de la sobirania alimentària s'uneixen contra les grans empreses de distribució

↳ Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

Sucs amb vitamines, magdalenes amb fibra, llet amb omega-3 i iogurts bio. Aquests són algunes de les etiquetes de productes que trobem als passadissos llargs i estudiats de les Grans Empreses de Distribució Alimentària (GDA) que estan presents a la nostra societat en diversos formats: supermercats, hipermercats, tendes de descompte, etc. Avui en dia, hi ha una gran quantitat de "varietat" de productes, que en molts casos, com a consumidors, no sabem diferenciar, no sabem llegir darrera les etiquetes i no tenim consciència de la influència que la

"A l'Estat espanyol, tan sols 5 empreses controlen el 55% de les vendes d'aliments"

publicitat i les tècniques de màrqueting exerceixen sobre l'elecció d'un producte. La utilització de colors, formes, o la situació d'un producte dins un supermercat són alguns dels factors que influeixen en la compra d'un aliment o d'un altre. Segons l'informe sobre distribució alimentària a l'Estat espanyol, realitzat per Exporetail el 2006, tan sols cinc empreses, Carrefour, Mercadona, Eroski, Auchan i El Corte Inglés, controlen el 55% de les vendes d'aliments dins aquest territori. Les dades assenyalen que cada vegada més, la població compra els seus aliments a les GDA i evidencien el poder i condicionament creixent que exerceixen aquestes grans em-

Asier Altuna

Els grans supermercats estan controlats per unes poques empreses

preses sobre la cadena agroalimentària.

▶ **En defensa d'un altre model de consum alimentari**

En aquest context, el passat 17 d'abril, dia internacional de la Lluita Camperola, va presentar-se a Madrid la Campanya "Grans Cadenes de Distribució: No gràcies". Aquesta iniciativa neix de diverses organitzacions, com Plataforma Rural, o la Campnaya "No et mengis el món", que defensen els models basats en la Sobirania Alimentària (SA) entenent-la com el dret dels pobles, comunitats i països a definir les seves pròpies polítiques agrícoles, ramaderes, laborals, de pesca, alimentàries i agràries i que siguin ecològicament, social, econòmica i cultural apropiades a les seves circumstàncies exclusives.

La campanya pretén denunciar la concentració de les grans cadenes de distribució i tot el que comporta, i promoure alter-

natives a aquest model. Per denunciar el model vigent, han fet públiques un seguit d'informacions que fan trontollar tots els mites que s'han creat al voltant d'aquestes empreses que controlen el 55% de les vendes.

Un argument que s'utilitza per incentivar la compra a les grans superfícies és l'estalvi. Des de la campanya ho desmenteixen aportant xifres com les de l'any 2001, quan el preu mitjà unitari d'hortalisses fresques venudes a les tradicionals va ser d'1,17 e/kg en front a 1,24e/Kg als supermercats. Unes dades que coincideixen amb les de la COAG (Coordinadora d'Organitzacions d'Agricultors i Ramaders) on indiquen que les grans superfícies presenten uns preus superiors en un 19% a la mitjana en fruites i hortalisses.

La varietat és un altre dels mites que deconstrueix la campanya. Un exemple il·lustratiu són els supermercats ubicats a Cata-

pollastre. Aquesta contradicció es repeteix a d'altres productes, i s'anomenen quilòmetrics, ja que es podrien trobar al costat de casa però es transporten a llargues distàncies, perjudicant el medi ambient. Això se suma a la gran quantitat d'embalatge dels productes.

Aquestes grans empreses de distribució implementen un "model productiu d'aliments destructiu socialment i territorial" ja que elimina el teixit productiu de petita escala rural i el teixit de petit i mitjà comerç de barri.

La campanya defensa la prioritat dels aliments locals i de temporada

Des de la campanya defensen la prioritat dels aliments locals i de temporada i el foment dels aliments cultivats de forma respectuosa amb la naturalesa i els seus cicles. Al mateix temps, creuen imprescindible que els aliments comportin una remuneració digna per a tots i totes les que participen a la cadena. ☺

Per contactar:

CAMPANYA GRANS CADENES DE DISTRIBUCIÓ: NO GRÀCIES!
www.supermercatsnogracies.org

Torna la Festa Major Alternativa de Lleida

↳ Directa Terres Ponent

/terresponent@setmanaridirecta.info/

Quan arriba el maig, la terra ferma es vesteix de festa. I és que algun dia d'aquest mes és el sant d'aquell qui un dia va ser imposat com a patró. Però des de fa un any, l'hi ha sortit competència a la festa major institucional, caracteritzada per la quantitat de diners invertits en l'oci dels petits i grans. I és que els col·lectius del Casc Antic de Lleida duen a terme, des de l'any passat, la Festa Major Alternativa, una festa major d'un caràcter popular que aglutina jocs tradicionals, xerrades sobre la realitat del barri, concursos i concerts, entre d'altres. Enguany, la festa comença ja

Tots els actes estan organitzats per gent dels dos centres neuràlgics de l'activitat política al Casc Antic, el Casal Independentista Ocell Negre i el CSA La Maranya

amb el pregó de festes el divendres dia 4, i segueix la mateixa nit amb el cercatasques per la coneguda zona dels vins vells de Lleida. El dissabte 5 a les 11 h. comencen les activitats amb la final de futbol entre els semifinalistes de la lliga de campions del Casc Antic, lliga que se celebra també des de l'any passat entre col·lectius. A les 13 h. un pica-pica seguirà amenitzant la jornada. Ja a la tarda, el campionat de botifarra i el de bitlla catalana obriran les activitats, seguides de la xerrada "Històries de vida. La immigració a Lleida" a la plaça del Dipòsit. Posteriorment, les danses i la música prendran el protagonisme. Un pèl més tard, el plat fort d'enguany, els tastets d'arreu del món que es faran de sopar, just abans de que comenci el concert,

amb els lleidatans Skalivada, els tarregarins Naraina i La Pegatina, des de Barcelona. La Festa Major Alternativa de Lleida és un exemple de les bones relacions que es respiren a la capital de Ponent. Tots els actes estan organitzats per gent dels dos centres neuràlgics de l'activitat política al Casc Antic, el Casal Independentista

Ocell Negre i el CSA La Maranya, i la col·laboració de la Taverna Popular La Falcata. Ambdues entitats se situen des de sempre al Casc Històric, barri amb molta presència immigrant i de persones amb perill d'exclusió, que està embarcat en un procés de remodelació especulativa llançat des de la Paeria des de fa ja uns anys. ☺

Per contactar:

2ES FESTES MAJORS ALTERNATIVES DE LLEIDA 4 i 5 de maig. Plaça del Dipòsit

www.suportponent.net

La guerra i la revolució

70è ANIVERSARI DELS FETS DE MAIG DE 1937

EL PROPER 3 DE MAIG ES COMPLIRAN ELS SETANTA ANYS DELS FETS DE MAIG DE 1937, QUAN EL POBLE ARMAT ES VA ALÇAR A BARCELONA PER DEFENSAR LA REVOLUCIÓ INICIADA AL JULIOL DEL 36. MÉS D'UN CENTENAR DE BARRICADES VAN PROTAGONITZAR UNA SETMANA DE LLUITA A LA CIUTAT AMB MÉS DE CENT MORTS. EN EL REREFONS DE LA LLUITA TROBEM LA DICO-TOMIA ENTRE GUANYAR LA GUERRA I FER LA REVOLUCIÓ

PER MÉS INFORMACIÓ:

Homenatge a Catalunya, George Orwell. Ed. Virus.
La revolució traicionada, Miquel Amorós. Ed. Virus.
Barricadas en Barcelona, Agustín Guillamón. Ed. Espartaco internacional
Barcelona, mayo 1937, C. García, H. Piotrowsky i S. Rosés. Ed. Alikornio.

✉ Roger Costa
 /cultura@setmanaridirecta.info/

El dilluns 3 de maig, en plena Guerra Civil, la Guàrdia d'Assalt va ocupar la plaça Catalunya de Barcelona amb ordres del comissari d'ordre públic de la Generalitat, Rodríguez Salas, del PSUC, i el conseller d'Interior Aiguadé, d'ERC, de prendre la Telefónica i fer-ne fora el comitè de la CNT-UGT, que la gestionava. Els treballadors es van parapetar a l'edifici i va començar una batalla que es va estendre per tota la ciutat.

En un parell d'hores es van aixecar barricades a tots els barris obrers. A un costat hi havia treballadors de la CNT-FAI i del POUM; a l'altre, les guàrdies civil i d'assalt, la policia i els homes del PSUC, ERC i grups afins, com Estat Català. La lluita va durar fins al divendres 7. Una setmana en què va explotar la tensió acumulada en el bàndol antifeixista al llarg del cru hivern de 1936. En el rerefons del conflicte, la pugna entre els qui lluitaven per mantenir la legalitat republicana i els qui defensaven la revolució social que havien guanyat al carrer el juliol de 1936.

Els tiroteigs havien començat ja a l'abril amb motiu de la celebració de l'aniversari de la República. Un militant de la CNT va ser assassinat; després, un del PSUC; després, un altre de la CNT. Es van aixecar barricades a molts suburbis que ja van quedar sota el control dels anarquistes i del POUM. El 29 d'abril la Generalitat va anunciar que suspensia les seves reunions. Però no va dissoldre el Consell de Govern, i els poders d'aquest van passar a les mans del president Lluís Companys. Es van suspendre els tribunals populars i es van prohibir les manifestacions del Primer de Maig. Els dirigents de la CNT i el POUM s'hi van sotmetre, però les seves bases no. Així es va arribar al 3 de maig.

Lluita i desconcert

El Palau de la Generalitat va ser el centre de la lluita, però mai va caure. Es calcula que hi havia uns 3.000 efectius del bàndol governamental i uns 12.000 del bàndol revolucionari, una proporció d'1 a 4. De fet, els primers només controlaven una petita part de la ciutat, entre la Via Laietana, la Rambla, l'ajuntament i la plaça Catalunya. La resta era a les mans dels treballadors. Al llarg dels nou quilòmetres que separen el port de Barcelona de Badalona, hi havia 56 barricades. Montjuïc era dels treballadors, amb els canons apuntant a la Generalitat. Els soldats de

Milícies del POUM als quarters Lenin, al carrer Tarragona. Sobresurt al fons George Orwell Internet

la marina espanyola, ancorada al port, afirmaven ser neutrals o fins i tot simpatitzants. Alguns quarters es van rendir, com el de la Guàrdia Civil de Travessera i el de la policia d'Hostafrancs. Una secció de la Columna Durruti i 500 soldats del POUM van partir del front d'Aragó cap a Barcelona. Els dos únics diaris que van sortir durant la setmana van ser *Solidaridad Obrera* de la CNT i *La Batalla* del POUM. Els treballadors tenien la victòria gairebé assegurada. Les bases anarquistes i pousmistes i, sobretot, l'agrupació Amigos de Durruti, acabada de crear, van intentar organitzar un front revolucionari a Barcelona.

Però els dirigents de la CNT-FAI i del POUM s'hi van negar. Estaven entestats a no trencar el Front Popular. Des del primer dia, els seus diaris donaven els fets per acabats i demanaven la tornada a la "normaltat". Amb aquests diaris a la mà van convèncer els milicians que havien abandonat Aragó, a mig camí, perquè tornessin al front. El Comitè Regional de la CNT va trucar a totes les seues locals i demanava que s'aturés el foc. La contradictòria actuació dels mítics García Oliver, Frederica Montseny o Mariano Vázquez va provocar molta confusió i pessimisme entre els treballadors.

El dia 6 les barricades es començaven a buidar. El dia 7 va sortir el diari *Treball*, del PSUC, en què s'acusava els treballadors de la CNT i del POUM d'agents feixistes encoberts. Vaixells anglesos i francesos van ancorar al port de Barcelona prepa-

rats per bombardejar la ciutat. El dia 8, 5.000 soldats de l'exèrcit popular espanyol procedents de València van entrar a la ciutat. Però no van haver d'intervenir, ningú els oposava resistència a les barricades, ja buides. Hi havia hagut més de cent morts. Però aleshores va venir la repressió: milers d'empenyats de la CNT i el POUM i desenes d'assassinats, entre ells Andreu Nin, dirigent del POUM, i Camilo Berneri, anarquista italià.

Tot seguit, els estalinistes aconseguiren fer dimitir el president espanyol Largo Caballero, acusant-lo de feblesa arran dels fets, i van imposar el seu candidat, Negrín. La política de no intervenció de les democràcies europees havia deixat el bàndol governamental a les mans dels estalinistes. La baixa burgesia catalana no tenia prou força. Amb els diners, les armes i l'estricta control dels agents soviètics, el PSUC i el PCE van aconseguir el control del govern pel clàssic mètode del cop d'estat encobert.

Les revolució aïllada

Homes com García Oliver, que havien lluitat al carrer durant més de vint anys, estaven atrapats en un terreny que no era el seu, el de la política. I hi van ser derrotats. Mentrestant, el poble havia emprès espontàniament el camí de la revolució. El govern del Front Popular parlava de caos i poca efectivitat. Però així havien derrotat els feixistes, havien avançat cap a Aragó i havien enviat milícies a Madrid. Havien col·lectivitzat la terra i els

serveis i havien convertit la indústria catalana en indústria de guerra en un mes. I també així es van formar les barricades del 3 de maig.

Els burgesos i els estalinistes van aguantar la marea revolucionària quan era alta i van avançar quan va començar a debilitar-se. Primer la dissolució del Comitè de Milícies Antifeixistes i després la integració de la CNT i el POUM al govern, la regulació de les col·lectivitzacions, el control de l'ordre públic i la creació de l'exèrcit popular. Els Fets de Maig de 1937 van ser la culminació d'aquest procés.

Recordant els fets de maig

Aprofitant el setantè aniversari dels Fets de Maig, la Fundació Nin organitza les jornades "70 anys dels Fets de Maig de 1937. Guerra, revolució i contrarrevolució". El divendres, 4 de maig, a les 19 h. hi haurà la xerrada "La Guerra Civil: 70 anys d'història crítica", amb els historiadors Reiner Tosstorff, Just Cases i Andy Durgan. El dissabte, 5 a les 16 h. "Els Fets de Maig", amb la historiadora Dolors Marin i els historiadors Flavio Guidi i Pepe Gutiérrez. I a les 18 h. "Andreu Nin i la revolució espanyola", amb Wilbaldo Solano (exsecretari general del POUM) i els historiadors Pelai Pagès i Reiner Tosstorff. Les jornades tindran lloc al Col·legi de Periodistes, a la Rambla de Catalunya número 10, de Barcelona.

Pim-Pam-Pum

“Reivindiquem els dies imbècils”

Anita Miltoff

⇨ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Jordi Llubra és l'ànima d'Anita Miltoff, un curiós grup del barri de Gràcia de Barcelona que després de sobreviure en el subsòl musical de la ciutat des de 1998 s'autoedita ara el seu primer disc, *Recordes el 2 d'abril de 2007?* (Toff Records, 2007). Actitud punk, instrumentació entre el rock i el folk, i una lírica obtusa i desenfrenada.

Què va passar el 2 d'abril de 2007?

No va passar res. És un dia com tants que hem viscut i no recordem. És una manera de reivindicar els dies imbècils, que d'entrada no t'aporten res, però a nivell intern deixen un pòsit.

Us definiu com un grup de punk-folk...

Venim del punk perquè tres membres del grup també toquem a Se7ge, un grup de punk sense matisos de Gràcia. Però a Anita Miltoff també hi posem un violí, la guitarra és una clàssica però distorsionada... És punk més de concepte, perquè bàsicament fem el que ens passa pels collons, però sí tenim un punt més folk en la instrumentació. També podria ser cançó punk, perquè musiquem poemes... Però fugim de l'estereotip. Ens interessa més The Clash que Sisa.

Dediqueu un tema a l'entrenador del Barça, Frank Rijkaard, i un altre al poeta Sebastià Roure... Què uneix aquests dos personatges aparentment antagònics?

Roure era tot un personatge. Ell era fan de

Se7ge, havíem fet concerts junts, jo he musicat lletres seves... Vam tenir un o dos anys de molta connexió. Era un cascarràbies entranyable amb molta mala llet. Quan va morir el disc ja estava tancat però vam decidir incloure un tema per reivindicar-lo. En el fons, Rijkaard i Roure no són tan diferents. Rijkaard també és un poeta a la seva manera, a l'altre extrem de l'espectre. La seva ironia, les seves mirades vermelles...

Diuen que Gràcia és un punt d'atracció cultural de Barcelona...

Amb el barri tenim una relació d'amor i odi. Ara està mort a nivell de bars i festa, està com apagat, els moderns que han vingut del Born ens han conquerit. Però encara mola molt viure a Gràcia, té alguna cosa com especial. El panorama està dominat per una certa cultureta que tampoc ens interessa gaire. S'han carregat totes les okupes que hi havia, ja no hi ha llocs on tocar... Fins i tot l'Heliogàbal s'està convertint en un bar de moderns!

La inquietud del lector

LA REVISTA DIGITAL *PAPER DE VIDRE* CELEBRA EL SEU CINQUÈ ANIVERSARI AMB UN NÚMERO ESPECIAL

Paper de Vidre NÚMERO 42. ESPECIAL 5è ANIVERSARI. <www.paperdevidre.net>

⇨ Antònia Andreu
/cultura@setmanaridirecta.info/

La revista digital *Paper de Vidre* acaba de celebrar el cinquè aniversari. Són cinc anys d'una iniciativa peculiar, nascuda de la inquietud d'un grup de lectors insatisfets amb el circuit convencional i tancat del món editorial, aquell que comença amb la creació d'una obra, segueix amb la seva impressió i distribució, i acaba amb la seva lectura.

La diada de Sant Jordi del 2002, *Paper de Vidre* va publicar a internet el primer número, i des de llavors s'ha fet un lloc a la xarxa i ha reunit 350 subscriptors. La clau és una publicació que es defineix com una revista cultural eclèctica i tracta tant de literatura com de

cinema i de música. A la pràctica, una guia en temps de sobrecàrrega informativa, feta a partir de multitud d'impressions particulars: “*El paper de vidre* és una guia per orientar en el coneixement específic propi de cada experiència individual”, explicaven en el primer editorial de la publicació.

Versions abreujades

Per celebrar l'aniversari, *Paper de Vidre* ha publicat un número especial on ha reunit 56 col·laboradors habituals. L'objectiu de cadascun d'ells és la redacció d'una versió abreujada d'un llibre que els hagi produït especial admiració. Si se'n surten o no és una decisió que queda a les mans de cada lector.

En aquests cinc anys, la revista ha tingut una seixan-

tena de col·laboradors, entre els quals Josep M. Fonalleras, Jordi Puntí, Màrius Serra, Toni Sala, Pau Vidal, Carles Hac Mor, Ester Xargay, Marc Romera, Ricard Ripoll, Isaki Lacuesta, Víctor Nubla, i les exblockaires Teresa Amat i Tina Vallès. Totes han volgut participar en aquest número especial de la revista. Entre les obres reescrites hi ha *Estimada Marta* de Miquel Martí i Pol, *Moby Dick* de Herman Melville, *Ígur Neblí* de Miquel de Palol, *L'Atlàntida* de Jacint Verdaguer, *Palomar* d'Italo Calvino, *Solitud* de Víctor Català, *Mecanoscrit del segon origen* de Manuel de Pedrolo i *L'Odissea* d'Homer.

L'especial del cinquè aniversari de *Paper de Vidre* es completa amb una portada, obra de l'il·lustrador Oriol Malet.

El Fènix reneix als escenaris

‘ÈRIC I L'EXÈRCIT DEL FÈNIX’ NARRA LA HISTÒRIA DEL JOVE DE LLORET ACUSAT DE TERRORISTA PER DEMANAR L'ETIQUETATGE EN CATALÀ

Èric i l'Exèrcit del Fènix. De Víctor Alexandre, basada en el llibre del mateix nom d'Èric Bertran. Direcció: Pere Planella. Intèrprets: Rosa Andreu, Manel Barceló, Marcel Borràs, Santi Ibáñez, Carol Muakuku, Montse Pérez, Albert Roca i Jaume Ullé. Construcció de l'escenografia: Taller d'Escenografia Sant Cugat. Producció: Zitzània Teatre Al Teatre Borràs de Barcelona <ericelfenix.cat>

⇨ Ignasi Franch
/cultura@setmanaridirecta.info/

Després del tan popular llibre *Èric i l'Exèrcit del Fènix*, l'obra de teatre dirigida per Pere Planella dramatitza aquest volum autobiogràfic amb un to que Víctor Alexandre, l'autor de l'adaptació teatral, qualifica de tragicòmic. I és que es poden trobar molts components còmics, absurds o grotescs en aquesta història real d'un adolescent, Èric Bertran, que va ser encausat per terrorisme per haver demanat l'etiquetatge de productes en català signant amb una 'bèl·lica' referència al mag Harry Potter.

El mediàtic Víctor Alexandre arranja en clau teatral els

fets reals, començant per la irrupció de trenta agents en el domicili familiar de l'adolescent, seguint amb el procés legal i acabant amb l'assetjament que va patir al seu institut, en una obra amb quinze personatges. Alguns intèrprets són tan coneguts com Rosa Andreu –la dona de Toni Soler a *Malalts de tele-* o Montse Pérez (*Plats bruts*), mentre que el paper d'Èric recau en el jove Marcel Borràs.

Buit mediàtic

Una obra que afirma ser molt fidedigne als fets reals, tot i les inevitables llicències dramàtiques en la recreació de diàlegs i situacions. Amb un enfocament còmic-reivindicatiu amb pinzellades dramà-

tiques, es va estrenar al Teatre-Auditori de Sant Cugat del Vallès el passat 26 de gener, i ara fa temporada al Teatre Borràs de Barcelona, on està patint un buit mediàtic total. Potser serà perquè posa sobre la taula temes que rarament trobem dalt d'un escenari: la sàtira a la Constitució espanyola, la guàrdia civil i la sacrosanta “unitat de la pàtria”, així com la normalització de la llengua, el cul-de-sac de l'Estatut d'autonomia, l'autodeterminació i el dret a la independència.

Després de l'obra de teatre, fins i tot es parla d'una adaptació cinematogràfica a càrrec de Joel Joan, en el que seria el seu segon llargmetratge com a director...

Publicitat

Pirat's Sound Sistema

disc en venda "VOL. II"

propaganda-pel-fet.cat

La meravellosa influència de Jamaica

✉ **Sergi Picazo**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Bat, bi, hiru, lau! Un altre cop, i com quasi bé sempre, Fermin Muguruza va tornar a gaudir d'un èxit rotund i sense pal·liatius en la seva visita a terres catalanes. Després de tres anys allunyat dels escenaris, la sala Razzmatazz, a Barcelona, i La Mirona, a Salt (Gironès), van rebentar la taquilla amb els dos concerts de la gira de Fermin i la seva Afro Basque Fire Brigade.

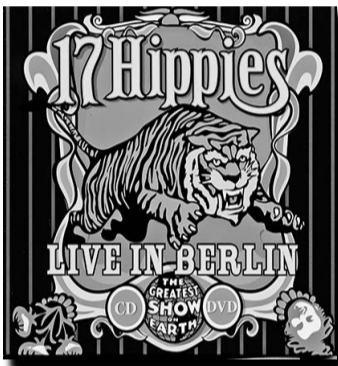
Tot i que en principi tocava presentar disc, Muguruza va recórrer als grans clàssics de la seva etapa en solitari, de Negu Gorriak i de Kortatu. A Barcelona, van arribar a sonar

himnes dels anys 80 i 90 com "El último ska", "Sarri, sarri", "En la línea del frente" o "Aizu". De tota manera, i a banda de concessions més o menys força-des, Fermin Muguruza també va desgranar a fons el seu Euskal Herria Jamaika Clash (Talka, 2006) gravat als estudis Tuff Gong y Big Yard de Kingston (Jamaica), i va versionar clàssics de la música jamaicana com "Redemption song" i "Lively Up Yourself" (aquesta, en euskera) de Bob Marley i el ja conegut "54-46" de Toots and the Maytals, o de la música soul com "Rescue me" d'Aretha Franklin. Amb l'ajuda de la impressionant veu de la cantant Sorkun i dels set músics que l'acompanyaven, el músic basc

va fer ballar i saltar fins embogir al seu nombrós públic a Catalunya.

Com no podia ser d'una altra manera, Fermin no va decebre tampoc en l'apartat polític. Una pancarta demanant la llibertat de l'anarquista Núria Pórtulas, la samarreta del jugador del Barça Oleguer Presas i la cançó "Milaka Bilaka" ("Milers transformant") en favor del procés de pau a Euskadi van posar el punt i final al concert.

FERMIN MUGURUZA
& AFRO BASQUE FIRE BRIGADE
SALA RAZZMATAZ. BARCELONA,
26 D'ABRIL
◀WWW.MUGURUZAFM.COM▶

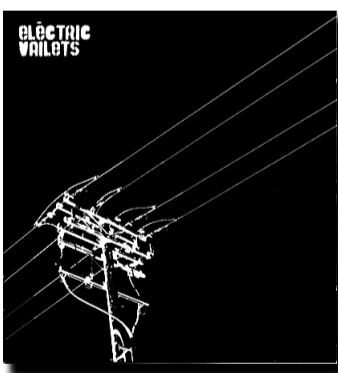

17 Hippies

'Live in Berlin'
(HIPSTER RECORDS /
RESISTENCIA)
Folk fusió

L'origen del seu nom és desconegut fins i tot per ells mateixos: ningú sap exactament d'on surten aquests disset hippies que donen nom a aquesta multitudinària banda alemanya fundada a Berlín l'any 1995. Al principi es dedicaven a reinterpretar melodies en un batibull de ritmes tradicionals d'arreu del món amb habilitat, gràcia i una qualitat extraordinària. Per fer sonar la seva música empen tota mena d'instruments acústics. El seu so tan bon punt

s'apropa a la música balcànica com a les sonoritats del magreb o la contundència rítmica de The Pogues. El disc en qüestió va ser enregistrat a Berlín el 2004 a partir d'un espectacle titulat *El xou més gran de la terra* (d'això se'n diu no tenir àvia), i va acompanyat d'un DVD —un complement que cada cop sembla més indestriable del disc convencional— amb les imatges del concert i un reportatge sobre el grup.
ANTÒNIA ANDREU

'Elèctric Vailets'

Elèctric Vailets
(AUTOEDITAT)
Electro pop

Després de la desaparició dels mítics Uri Gueller y los Cucharas —potser en recordareu el cumba-hit "A la muntanya!"—, dos dels seus membres decideixen engegar un nou projecte. Temps després naixia Elèctric Vailets, una proposta que emparenta la música de ball amb el rock, cosa força inèdita per aquestes contrades, i més si l'atreviment contempla escriure lletres en català amb un toc de cançó protesta i altes dosis d'humor.

Una fusió que ja havien provat els Herois de la Catalunya Interior, que alguna cosa tenen a veure amb tota aquesta trepa de vailets electrocutats. Aquest CD l'han pogut registrar i autoeditar després d'haver guanyat el concurs Rock a l'Ascensió, organitzat per la popular sala de Granollers L'As de Copes. Onze cançons que també es poden baixar des de la seva pàgina web, www.electrivailets.cat, per a disgust de discogràfiques i la SGAE. **BLANCA BALANYÀ**

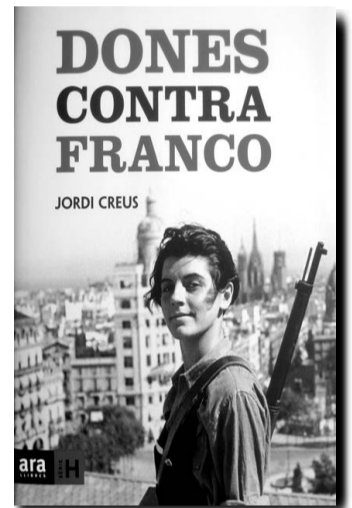
El coronel Macià

DIRECCIÓ I GUIÓ: JOSEP MARIA FORN
ACTORS: ABEL FOLK, MARTA MARCO, MOLLY MALCOLM,
FÈLIX PONS, JUAN LUIS GALIARDO
PRODUCCIÓ: FILMS DE L'ORIENT
ANY: 2007
◀WWW.ELCORONELMACIA.CAT▶

El director de *Companys: procés a Catalunya* s'endinsa de nou en la memòria de la història recent per retratar la vessant menys coneguda d'un altre mite nacional: Francesc Macià. El que seria president de la Generalitat de Catalunya durant la Segona República —que abans que espanyola va ser catalana, tal com ell mateix la proclamà el 14 d'abril de 1931— va ser, abans que líder independentista, militar de carrera de l'Exèrcit espanyol. El film comença l'any 1905, amb l'assalt de 200 soldats armats a la impremta del setmanari *Cu-cut* i a la redac-

ció de *La Veu de Catalunya*, i narra el procés polític que durà al tinent coronel en cap de la comandància d'enginyers de Lleida a esdevenir un cabdill separatista que va liderar un dels únics intents armats d'alliberar Catalunya, el novembre de 1926: des de Prats de Molló, a la Catalunya Nord, Macià organitza un escamot insurrecte que tenia l'objectiu de travessar la frontera francesa per alliberar la Garrotxa i començar així la revolta independentista a Catalunya. Una operació frustrada per la gendarmeria francesa amb el suport d'espies feixistes italians. **ROGER PALÀ**

Dones contra Franco

JORDI CREUS
ARA LLIBRES, 2007

Sovint pensem que ha passat molt temps des de l'alçament feixista de 1936 i, tanmateix, encara no hem fixat prou la mirada en aquell episodi de la nostra història més recent. Encara avui, la resistència antifranquista posterior a l'alçament constitueix una autèntica lliçó de compromís militant. Una lliçó digna de ser recuperada per aquells i aquelles que ens resistim a acotar el cap davant les injustícies del sistema capitalista.

En aquest llibre, Jordi Creus ens mostra tant la seua habilitat comunicativa com la seua condició d'historiador compromès amb les lluites d'alliberament. *Dones contra Franco* és un "homenatge a les dones antifranquistes a través de sis vides molt impactants"; les vides de sis dones compromeses amb la causa popular —siga a través del comunisme, de l'anarquisme o del nacionalisme català d'esquerra— que han viscut a diverses poblacions del nostre país, des de València a la vila nord-catalana de Banyuls de la Marenda. **XIMO GUILLEM-LLOBAT**

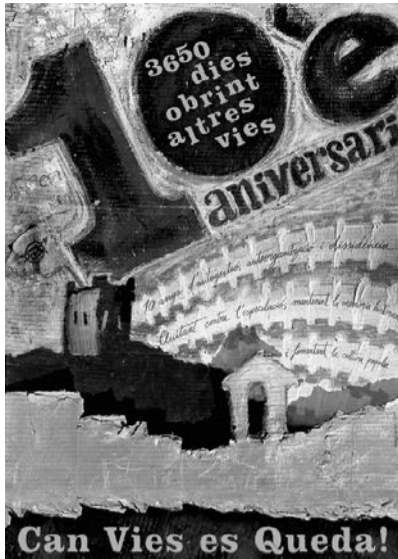
RECOMANEM

10è ANIVERSARI DE CAN VIES

DIVENDRES 4
19 h Xerrada: 10 anys d'okupació al barri.
Al parc de l'Espanya industrial.
22 h Nit de Cabaret a la capella de Can Vies

DISSABTE 5 (a la plaça Màlaga)
12 h El gran parxis antiespeculatiu
14 h Dinar d'aniversari.
Amb vertsolaris i txalaparta
17 h Assemblea popular:
"Treiem la política al carrer"
20 h Marxa de torxes:
"Aturem la demanda de TMB, Can Vies és del barri"
22 h Concert.

Amb Koartada, Los Barranquillos i Rumborrtaxera

DIUMENGE 6
19 h Marató de curts a la Capella de Can Vies

DIMECRES 9
21 h Sopador d'aniversari a la Capella de Can Vies

DIVENDRES 11
21 h Cercaquintos. Amb Always Drinking Marxing Band.
Inici a la Kafeta de Can Vies

DISSABTE 12
10 h Okupi Txampions Lik. Futbol 5x5. Quedem a Can Vies
22 h Concert. A la Sala Bahía
Amb Ràbia Positiva, AtVersaris i Rebel Madiaq.

DIUMENGE 13
10 h Cronoescalada. Al carrer Miquel Àngel

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOUS 3

Tallers d'autodefensa legal
20 h. Ateneu Popular de l'Eixample
Pstge. Conradi 3 (Rosselló-Sicília).
Sagrada Família L2 ó L5. Barcelona
Aquests tallers néixen amb el propòsit d'adquirir una base legal amb què poder-nos defensar davant de futures detencions, agressions i identifications entre d'altres, en marcs com poden ser el de l'okupació, qualsevol manifestació, etc.
Tallers duts a terme per un advocat i dividits en tres sessions, en les que es tractaran diferents àmbits. Es començarà amb l'"okupació" el primer dijous (3 de maig) i s'anirà avançant en tota la resta de temes.
Veiem necessari saber quins són els nostres drets i quines són les respostes a donar més favorables.
I també el 10 i el 17 de maig

Los niños de rusia dins el Cicle Documental "de nens" a La Quimera
21 h La Quimera
c/ Verdi 28 baix dret
Gràcia
«M» Fontana, Joanic
Mira també: laquimera.org/captura
Los niños de rusia. J. Camino, 2001. 91'.
Documental sobre els nens, aproximadament tres mil, que van ser portats durant la Guerra Civil Espanyola a la U.R.S.S. Les declaracions de supervivents ja grans de qui van ser aquells nens ens narren aquell exili que per molts va ser quasi de per vida.

Jornada de màgia i titelles
21 h Antic Teatre
Verdaguer i Callis 12, Barcelona
Kiko Palomar Juglar - Ser Màgic (Màgia)
divendres 4 a les 21 h, Juan Vinuesa (Poesia) -
Pepe Ota/Pep Gomez (Romances de ciego)
dissabte 5 a les 18 h, Infantil: Muffin Puppets (Titelles) i a les 21 h, Mireya Nogueras (Titelles) -
Pedrals (Poesia). I diumenge 6 a les 21 h, Borxa (Titelles) - Ivet (Poesia-cantautora) - Muffin Puppets (Titelles)

DIVENDRES 4

Xerrada sobre Palestina
20 h Casal Panxampla
Tortosa
Durant tot el mes de maig: exposició de fotografies i dibuixos dels xiquets i les xiquetes del camp de refugiats de Jenin.

Festa Major Alternativa de Lleida

20:30 h Pregó de Festes
21 h Cercatassques
Carrer La Panera. Casc Antic. Lleida
Dissabte
Final de la Champions League del Casc Antic. A les 11 h al camp de Futbol la Panera.
Casc Antic de Lleida
Jornades sobre els conflictes socials a Mèxic: Chiapas i Oaxaca. A les 17 h al Centre Recreatiu. El Cogul. Les Garrigues
Tots els actes a la Plaça del Dipòsit:
13 hores Pica - pica
17 hores Jocs i espectacles variats (campionat de bitlles, de butifarra,...)
18:30 hores Xerrada: La immigració a Lleida. Experiències de vida.
20 hores Actuacions diverses (castellers, txalaparta,...)
21:30 hores Sopar de tastets amenitzat amb música
23 hores Concert: Naraina, Skalivada i La Pegatina

DISSABTE 5

El Otro México....
18 h Espai Obert
Carrer Violant d'Hongria 71- 1a.
A uns pasos de la Rambla de Brasil (Sants).
El Otro México és una mostra de la lluita dels pobles i la repressió de la que han estat objete per part dels diferents governs en els darrers dos anys. Atenco, Oaxaca, Chiapas,

Yucatán, etc; són exemples de que la resistència continua i que construeix proposant altres realitats...Otro México posible.
Videos: Oaxaca, Atenco. Anàlisi i debat del panorama de lluita i repressió al país.
Música: trova, tambors, reggae, cumbia.
Venda de menjar mexicà.
Els diners seran enviats als presxs polítics de Yucatán detinguts durant les manifestacions contra la presència de Bush.

Diada del "25 d'abril"

Aquest any la manifestació es el dissabte 5 de Maig.
L'autocar de Ponent sortirà de Balaguer de bon matí i també parará a Mollerussa.
Actes a València
18 h. Manifestació. Plaça de Sant Agustí
21 h. Pàrquing del Campus dels Tarongers de la Universitat de València. Concert amb Obrint Pas, Feliu Ventura, Al Tall, La Gossa Sorda, i molts altres.
Per apuntar-s'hi: ponent@maulets.org, casalperetercer@yahoo.ca

DIUMENGE 6

Celrà Solidari '07
14 h Al porxo de les piscines de Celrà (Girona)
Dinar solidari
I després el cantautor Cesk Freixas

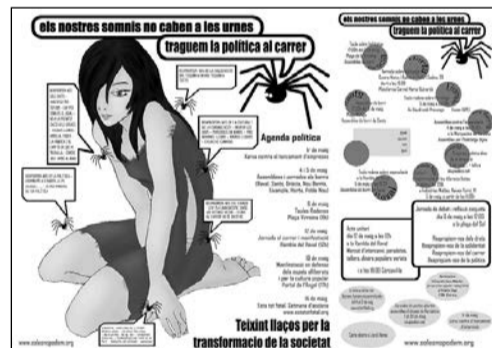

SORTIM DE CASA

QUINZENA PER L'OKUPACIÓ
Del 7 al 19 de maig
Activitats als diferents centres socials de l'àrea metropolitana i manifestació final en defensa dels espais alliberats.

WWW.OKUPESBCN.NET

JORNADES TRAGUEM LA POLÍTICA AL CARRER
De l'1 al 14 de maig
Xerrades, debats, tallers, activitats descentralitzades i manifestació unitària el 12 de maig.

WWW.SOLESNOPODEM.ORG

NO OBLIDEU...

MARXA POPULAR ANTICEMENTIRI NUCLEAR

DIUMENGE 6 DE MAIG A LES 10 h
DES DE L'AJUNTAMENT DE CORBERA D'EBRE FINS CAMPOSINES
EN ACABAR HI HAURÀ VERMUT I APERITIU, PORTEU ENTREPANS PER A DINAR

DE TORTOSA SE SORTIRÀ EN COTXES A LES 9 h
ORGANITZA: COORDINADORA ANTICEMENTIRI NUCLEAR DE CATALUNYA
WWW.CEMENTIRINUCLEARN0.TK

La indirecta

L'ENTREVISTA // MIREN ETXEZARRETA, ECONOMISTA

“Mileurista’ és qui té molta sort”

Miren Etxezarreta és economista i s'acaba de jubilar de la seva càtedra d'Economia Aplicada a la Universitat Autònoma de Barcelona. Defensa un enfocament marxista i anticapitalista de l'economia. Actualment coordina el Seminari d'Economia Crítica Taifa. Per les seves classes han passat des del neoliberal Xavier Sala i Martín fins al compromès Oleguer Presas.

↳ Sergi Picazo /entrevista@setmanaridirecta.info/

Com estarà l'economia el 2010?
No ho sé. I dubto que ningú ho pugui saber.

Però diuen que l'Estat espanyol creix, i que l'economia va bé...

No es pot negar que Espanya està creixent més que els socis europeus i gairebé tant com els Estats Units. La macroeconomia va bé. Això en principi indicaria prosperitat. Però..., quan durarà i quin tipus de creixement tenim? L'únic que creix és el sector de la construcció i les empreses de la borsa, però la productivitat de la indústria és molt baixa. Els beneficis de les empreses són els més grans de la història, però ningú no t'assegura que aquests beneficis es reinvertiran aquí i no a la Xina o al Marroc, ni tampoc ningú no t'assegura que els beneficis tinguin un efecte directe sobre la pujada dels salaris. Tot és massa virtual, hi ha molts capitals ficticis, sense que la capacitat de producció de l'economia espanyola canviï gaire. Si això s'atura, què passarà?

A l'estat espanyol hi ha unes 500 persones extremadament riques. Elles controlen el país

¿...?

No crec que anem cap a una crisi perquè ho pal·liaran d'alguna manera, però el que és segur és que anem a pitjor. En definitiva, l'economia va bé, però només per a uns quants. I sobretot va bé per al consumisme, l'individualisme, les condicions de treball intenses, el menjar dolent...

Aleshores... als treballadors no els toca gaire res del pastís?

Els beneficis de les empreses augmenten a costa de la precarietat laboral, els salaris baixos, els accidents laborals i la incertesa de les persones més grans de 45 anys.

Sílvia Vilasaló

I l'atur, no baixa?

L'atur segueix a la baixa, però ara els treballadors estan en una situació absolutament precària. Mileurista és qui té molta sort. La majoria de la gent no arriba a cobrar els 1.000 euros. La mitjana d'augment dels salaris durant el 2005 va ser del 3%, mentre que la mitjana d'augment dels beneficis de les empreses va ser del 30% respecte a l'any anterior. La desigualtat social és a llarg termini una bomba de rellotgeria. Amb Taifa, hem descobert que rics, extremadament rics, a Espanya n'hi ha només uns 500, i són els que controlen el país. Després, hi ha els molt rics, que són uns 2.000 més, i es dediquen a ajudar els primers 500. Un dia la gent es pot començar a enfadar...

Però això mai no acaba de passar!

Perquè ens controlen amb la via de la repressió i amb la de la integració. La gent, a causa de la memòria històrica i la integració dels sindicats, aguanta tot el que faci falta. D'una banda, les persones de més de 50 anys veuen que ara viuen millor que fa vint anys encara que hi hagi molta precarietat, desigualtat i pobresa. Ara no es moren de gana, poden estudiar, tenen un pis i un cotxe. I d'altra banda, el millor agent del capitalisme a Espanya són els sindicats majoritaris. Només cal llegir-se el pacte de competitivitat que acaben de signar, i on no hi ha ni una sola referència sobre el benestar dels treballadors. No crec que hi hagi cap revolta, doncs, però sí una gran apatia política entre els ciutadans. No serveix de gaire, però, com a mínim, els fa perdre legitimitat.

Ens han convençut que vivim millor o realment vivim millor?

Creixem i vivim millor materialment. I alguna cosa ens ha de tocar de tot aquest creixement que viuen Espanya i Catalunya. Per poder legitimar-se i per poder vendre el que les empreses

produïxen, els capitalistes admeten que la població ha de millorar les seves condicions. Si ningú pogués comprar res, els empresaris estarien perduts. Encara que, també és veritat que hi ha gent que avui mateix viu pitjor que mai.

La pobresa afecta el 20% de la població de l'estat. Es tracta, sobretot, de persones jubilades i famílies monoparentals

Com diries que és la pobresa a l'Estat espanyol?

Entre el 18% i el 20% de la població. Són sobretot els jubilats, les famílies monoparentals i algunes regions de l'Estat. El criteri per establir el nivell de la pobresa és que, si tu guanyes menys de la meitat del PIB per càpita, ets pobre. Hi ha gent que viu a Barcelona amb un salari de 400 o 500 euros. La pensió mitjana a Espanya queda entorn els 750 euros. Com pots viure amb aquests diners en una ciutat com Barcelona o Madrid?

Tu creus que fan la mateixa economia Solbes que Rato?

Sí, ara mateix és molt semblant. Però, per què?

Tots dos accepten algunes coses sagrades, encara que un les accepta amb entusiasme i l'altre ho fa mig amagant-ho. Per exemple, tots dos estan d'acord amb: el pacte d'estabilitat pressupostària, per tal que l'Estat no gast

més del compte; baixar els impostos directes; basar el sistema de comerç exterior en l'OMC i la liberalització del mercat, i no fer res contra la precarietat laboral... Ho fan igual, però amb un agreujant. Quan ho fa el PSOE, ho legitima com a política d'esquerres i els sindicats el deixen d'atacar. La política econòmica del PSOE és tan neoliberal com la del PP.

Per què és dolent això de ser neoliberal?

Perquè tot depèn de les forces del mercat. El mercat és allà on es compra i es ven sense traves, i això afavoreix sempre el gran, el fort, i perjudica el petit, el feble. Jo sempre explico el mateix exemple perquè s'entengui. Ser neoliberal és permetre que demà juguem un partit entre l'equip de futbol del meu barri i el Barça. Suposo que ens guanyarien, oi? Una societat sense regulacions afavoreix sempre el més fort.

Consideres que l'estat no regula?

Perdó, tens raó. Sí que regula i fa lleis, i molt. Però ho fa a favor de les empreses. L'estat és, en el fons, un instrument del capital i està organitzat per imposar i legitimar un sistema econòmic en què hi ha dominats i dominants, i perquè els dominants sempre siguin els mateixos. L'estat no és un ens neutral.

Les idees neoliberals estan guanyant la partida. No som capaços de plantejar una alternativa?

Guanyen perquè tenen poder i força, però no tenen la raó. Als països rics, el 80% de la gent viu d'una manera decent, encara que hi hagi un 20% de pobres. El problema no és tant de pobresa com de desigualtat. El capitalisme ha après a controlar les seves contradiccions fins que un dia esclatin definitivament, encara que no sé quan, però sí que sé que passarà. Algun dia canviarà. Però aquest dia no arribarà solet, l'hem de crear nosaltres. Si no hi ha lluita de classes, no funcionarà. ●

No

↳ Ricard Vilaregut /opinio@setmanaridirecta.info/

“No a tot” diu una pintada que es pot veure a la carretera que va d'Esparreguera a Monistrol de Montserrat i “Not in my backyard” (no al pati de ca meva) diuen els veïns de la Vall d'Hebron sobre el projecte de la narcosala. No a la línia de Molta Alta tensió (MAT), no al camp de golf, no al pla Caufec, no al túnel de Bracons... La proliferació de tants nos es veu que preocupa el nostre president botiguer Pujol, que va de conferència en conferència predicant les maldats d'aquesta cultura del no que tant paralitza el país –i això que representa que se l'estima!–, que afecta el progrés i és insolidària, etc., etc. Un Pujol que barreja interessadament

La proliferació del “no” preocupa el nostre Pujol, que va predicant les maldats d'aquesta cultura que tant paralitza el país

les diferents tonalitats dels nos per així desacreditar una altra cultura, la de la mobilització. Unes tonalitats que sí que expliquen els autors del llibre *Per una nova cultura del territori? Mobilitzacions i conflictes territorials*, editat per Icaria, que diferencien els nos de caire nihilista (el “no a tot” que dèiem), el no egoista (a casa meva no, però a la del veí tant se m'en dóna), amb d'altres nos preocupats pel present i pel futur, els nos que tenen una visió global i integrada, els nos que combinen la protesta amb la proposta i els nos que clamen contra tantes impunitats i injustícies. Amb tot, podem concloure que el no és una característica inherent als moviments socials? Doncs també és un no, i ja en van vint-i-un.

